
a halál szivárványa

KOPECZKY LÁSZLÓ—SÁFRÁNY IMRE

kisregény

CSUKA: „Nem a tejutat építjük!”

MEZÍTLÁBAS HERCEGNŐ: „Soha olyan ékes szivárványt.”

FŰZ: „A kölyök visszatért!”

ELIZ: „Nekem nem mondtok soha semmit: csak a csomagotokat cipeltetitek velem.”

BENŐ: „Diktálja be kérem a nevét!”

SYLVETTA: „Gyógyterápiának szántam, de a dózis...”

Dr. MINDENTTUDOMÁNYOSAN: „Papagáj, az, aki nem beszél?”

SEJK FIA: „Ahol én öröködöm, ott nem tűnhet el semmi!”

TARZÁN: „Tudtam, hogy egy veréből sohasem lehet igazi bagoly.”

PICULA: „Nem akarok visszakerülni oda.”

GILISZTA: „Hát szoktam én hazudni?”

VON TEKERCS: „Vetítem a kék eget!”

BIFLA: „Szóval bedöltetek dr. Mindenttudományosnak!”

ERIKA: „Joevoek!”

SZŐR BENJAMIN: „Sylvetta!”

SEHEREZÁDE: „Lehet repetálni. Mosogatóvíz!”

1

A vonat, egyetlen kapcsolatuk a világgal eltűnt a kanyarban.

— Hogy is hívják a falut? — kérdezte Benő.

Eliz egy köre helyezte a vászonzsákokat.

— Ne ábrándozzatok most faluról. A legközelebbi civilizált település 120 kilométerre van innen. Két-három fabarokról van most szó. Hová is tettem a noteszomat?

Egymás után rakta ki zsákjából a konzerveket, pulóvert, tükröt, törülközőt.

— Megvan — kiáltotta — a Fehér Fecskét keressük.
— Mi annak a rendes neve? — akadékoskodott Benő.
— Nem jut eszembe, sok mássalhangzó van benne. Fehér Fecskének ismerik.

Fűz az állomás peronján a térképet böngészte. Benő oldalba lökte.

— Na?

Fűz vállat vont.

A térképről semmit sem lehetett leolvasni. Fűz egy pontra mutatott, de Benő elröhögte magát.

— Légy piszok!

Kínosan kitervelt sorrendben rakta vissza Eliz a motyót a zsákba, és odafordult egy bő szoknyás nénikéhez.

— Mondja kérem... A Fehér Fecske?

A nénike messze nézett, és közelre mutatott.

— Itt van egy hajításnyira a hegy lábánál.

Az újságírók egymásra néztek.

— Világbajnok lennék, ha ennyire el tudnék hajítani — szólt Benő.

Fűz megindult.

A nénike fejére tette kosarát.

— Én is éppen arra megyek.

— Mi sietünk, mamuska — fontoskodott Benő.

A fahíd minden deszkája külön szólt, mint a xilofon.

— Fényképezkedünk — rendelkezett Eliz, s Fűz mellé lépett.

Benő rájuk se hederített.

— Mit gondoltok, miattatok utaztam hatszáz kilométert? Lesz itt mit fényképezni!

— Csak egy felvételt — rimánkodott Eliz.

— Lehet róla szó, ha belefejeseltek a vízbe.

Eliz áthajolt a fakorláton. A híd alatt kavicsos patakmeder, még csak nedves sem volt. A nénike kosarával fején elballagott mellettük.

Benő ráripakodott Elizre.

— Állj!

Kapálódzó bogárkát csipett el Eliz hajában.

Eliz összecsapta kezét.

— Mutasd.

— Jaj de szép!

— Szép?

— Szép.

— Akkor nesze.

Benő kényelmes mozdulattal pötyöntette vissza a bogárkát Eliz hajába.

Fűz lefutott a dombról. Asztallapnyi köveken kellett átlábalni a napvörös vízen.

— Mint egy nő — gondolta —, ott a híd és itt folyik.

Felkattintotta zsebrádióját.

A bőszoknyás nénike visszacsodálkozott a zenére.

A hangszóró recsent és elhallgatott. Sötétben maradt a tábor.

— Von Tekercs! — kiáltották mindenfelől. Senki sem kételkedett, hogy ő a ludas.

— Nyugalom! — harsant a „Stúdióból” egy magabiztos hang.

Csuka a szőke parancsnok felugrott az írógép mellől. Most már sajnálta, hogy a téli tanfolyamon nem tanulta meg tisztességesen a vakírást. A villany minden este megtréfálta. Meg se kottyanna neki akkor egy kis sötétség. Előkotorta zseblámpáját a fiókból.

A Hercegnő is éppen írt az ebédlőbarakkban, azaz a vonalas füzetlapot bámulta. Az első szó megszerkesztése oly nehéznek látszott, hogy már-már azon volt, odair akármit, csak hogy meginduljon az írás. Most, hogy sötétség támadt, már tudta is a helyes szót: Mama.

A „Stúdió” ablakában kíváncsi fejek gyülekeztek. Von Tekercs gyufákat gyújtogatott. A szőke parancsnok benyitott. Zseblámpájával arcába világított.

— Mit csinálsz?

— Gyufával hallgatja a rádiót — hallatszott Tarzán hangja az ablakpárkányon sokasodó fejek sűrűjéből.

— Seherezádenak villamosítottam a húsdarálóját — szólt büszkén von Tekercs.

— Tán a patentot félted, azért próbálsz gyufafénynél.

— Kidöglött a biztosíték — vakaródzott kelletlenül az ezermester, s elszántan kapkodott a rengeteg biztosítékpatron között.

— Gyere onnan!

Von Tekercs félreállt, Csuka a biztosítéktáblához lépett. Báméskodók elcsendesedtek.

— Ehhez módszeresen kell hozzáfogni — magyarázta a parancsnok. — Itt vannak a feliratok minden kapcsolósor felett. Hova kapcsolod a gépet?

— Ide.

— Na most várjunk csak: tehát... az S-felirat alatt három biztosíték: a második nem lehet, tehát a harmadik. Ezt vizsgáljuk meg!

Csuka nyúlt is már, de ijedten kapta vissza kezét: a táborban felragyogtak a villanykörtek.

Tarzán elröhögte magát.

A parancsnok könnyedén megveregette von Tekercs vállát.

— Nagy volt az önbizalmaid kisőreg. A te elmés szerkezedet még egy biztosítékot sem tud kicsapni. A sötétséget nem te, hanem a villanytelep sikerítette.

A Hercegnő hunyorogva nézett a leírt Mama szóra. Sötétben közelebbről érezte. Most hirtelen mozdulattal áthúzta.

— „Majd a végén odaírok valamit” — gondolta.

Az áthúzott szó alá sok tépelődés után most hirtelen odakanyarintotta: Nem jó l v a g y o k.

Egy meg-megcsukló trombita túlrecsegte a hangszórókat.

A parancsnok sóhajtva hagyta abba a jelentés gépelését. A barakkokból, a parkból, a kantin felől cammogva, lökdösődve verődött össze a zászlórúd köré a tábor népe.

A Hercegnő féltőn hajolt az irkalap fölé.

Mért csaptatok be, hogy nincs nagy lábam? Nincs cipő a lábamra. Mindenki mezítlábas hercegnőnek csúfol. Amiben jöttem, az ma már még foltravaló se egy másik cipőre.

Valaki a vállára csapott.

— Hercegnő, az istenedet, mozdulj már, neked hiába ugatnak sorakozót?

Tenyerét a szövegre tette. Nem is fordult a goromba hang felé.

Zokniban se járhatok a köveken — róttá tovább —, próbáltam, de még jobban kiröhögtek. Reggelre pedig a zokni helyén egy pár kesztyűt találtam.

A sorakozók közül kivált az ügyeletes csapatparancsnok. Megállt a Hercegnő előtt.

— Ne tettesd magad süketnek! Nézd, hány ember várakozik miattad.

A Hercegnő még jobban a papír fölé hajolt.

Legszívesebben fejszével csapnám le az ujjaimat.

— Hercegnő, embereld meg már magad — hallotta a parancsnokhelyettes korholását —, máskor is írhat sz levelet.

Dühösen leszegte a fejét.

Most már egyhamar nem kaptok tőlem levelet. Nemcsak a lábammal van baj. Egy lánnyal is csúfolnak. Pedig én igazán... Vagy legalábbis nem tudok róla.

A sorakozók közül a fáradtabbja már a fűbe huppant, a többiek nyugtalankodtak, mint a darazsak.

Csuka megelégette a huzavonát. Odalépett a körmölő fiúhoz, és vállára tette a kezét.

— Gyerünk, öcsi — mondta halkan.

3

— Eltűnt a tábor — kiáltotta Eliz —, kialudtak a villanyok.

Az ökrök már tudták az utat, tartottak arra, amerre a homályba hamvadt tábor lehetett.

Benő a szekérderekban pirosuló betűket böngészte. A kocsishoz fordult.

— Mondja, bátya, kinek lesz ez?

— Mi?

— Ezek a pingált jelszavak.

— Hát nem írja rajta?

A Sejk fia a táborkapunál bokáig érő bundában, puskával az ökrök elé állt.

— Hőőő.

Az ökrök megálltak.

— Ez az utolsó forduló? — kérdezte.

— Ez. A fáklya itt van mind, a táblából lesz még egy fordulóval. Most faragják a nyelít.

Az öreg az újságírókra mutatott.

— Hoztam egy kis ráadást is.

Benő leugrott a szekérről, s a puskás fiúhoz lépett.

— Újságírók vagyunk.

A Sejk fia hátralépett.

— Csak lassan — mondta bizalmatlanul. — Előbb a fontosabb dolgot intézzük.

Intett az öregnek, hogy behajthat.

A hangszórók a himnuszt recsegték. A zászló lassan imbolyogva lehullott. A sorban üresen maradt egy hely.

A Hercegnő kedvetlenül körmölt a papír alján.

Itt szép az idő... Remélem odahaza...

Picula a Hercegnő mögé lopakodott és érzelmesen súgta a fülébe:

— Sírj hű leányuk.

— Kuss! — horkant fel halkán a Hercegnő.

Picula sértődötten kotródott el.

— Ne marasztalj!

Futni kezdett, s egyenesen az útizsákját vonzó Elizbe ütközött.

Benő már a konyhában kotnyeleskedett. Egy kotláról felemelte a fedőt, de azonnal le is ejtette. Felszisszent.

— A mindenségit, ez süt... Nagyon híg lesz ez a leves.

Seherezáde, ki ragyogó arccal állt a konyhája közepén, elrötytyentette magát.

— Lehet repetálni. Az mosogatóvíz. A vacsorát már megették.

Fűz végigballagott a táboron. Az üres ebédlőbarakkban megpillantotta a Hercegnőt. Leült a kecskelábú asztalhoz, szemben a körmölő fiúval.

A Hercegnő dühösen pillantott fel.

— Akar valamit?

Fűz intett fejével, hogy semmit.

A fiú rövid vívódás után felugrott. Szétszakította a levelet, s a papírkosár felé vetette.

Elrohant.

Eliz fogta Picula tükröt tartó kezét.

— Feljebb tartsd, még feljebb. Még.

Picula felugrott a mögötte álló padra, s Eliz orra alá tartotta a tükröt.

A konyhában Benő megpislogtatta a villanólámpát.

— Kicsit hátrább álljon, kérem, és keverje.

Seherezáde a falon függő kanalak előtt tétovázott, végül kiválasztotta a legnagyobbat.

Keverni kezdte a mosogatóvizet, de a villanólámpa nem villant.

Benő békebeli ötvendináryira nyitott szemmel kebelezte az udvaron végiglibbenő leeresztett hajú Sylvettát.

Bakugrásos léptekkel nyomába szegődött. Seherezáde hangja csak az egyik fülét érte utol.

— Hej, hát ne keverjem?
Benő vissza se fordult.
— Majd legközelebb.

A Hercegnő ott ült a gyepféglázott ágyáson. Mögötte a vörös kövekből kirakott brigádnév virított.

Felkapta fejét, mert előtte a fűvön Sylvetta árnyképe rezgett el. Ebbe a finom muzsikába diszsonáns hangok verődtek: Benő léptei.

Picula megcsörgette a papirost.

— No kezd már!

A Hercegnő hosszan Sylvetta után nézett.

— „Soha olyan ékes szivárványt,

Abronsként fogta az eget”

Elhallgatott.

— „Soha olyan szent abroncsot még” — súgta Picula. — „Soha olyan szent abroncsot még.”

— Soha — nyögte elkeseredetten a Hercegnő.

— Tovább — türelmetlenkedett Picula.

— Nincs tovább...

— Hárman háromfelé keressük — mondta boldogan Eliz, amikor a szőke parancsnok bemutatkozott.

— Újságírók? — kérdezte Csuka a lelkesedés legcsekélyebb jele nélkül.

— Honnan tudja? — lepődött meg Eliz.

Csuka elmosolyodott.

— Most is úgy áll a keze, mintha noteszt tartana.

Von Tekercs dugta be fejét az ajtón.

— Vetítem a kék eget!

— No és? — vont a fel szemöldökét Csuka. — Tán azt akarod, hogy csillag legyek rajta?

Eliz nagy szemeket meresztett. A parancsnok megnyugtatta.

— Ne ijedjen meg! Nem repülünk el. Kezdődik a szokásos filmbemutató.

— No mire vársz még? — ripakodott rá von Tekercsre.

— Fehérítik és szárad a vásznom. Élvihetném a vendégszoba függönyét?

— Vidd, eredj, csináld! Már az se volna baj, ha vége lenne. Máskor ne rendezetek egyszerre mozit és tábortüzet is.

Az ezermester kiiramodott. Majd fellökte az ajtót nyitó Sylvettát. Egyszerre kaptak Benővel a leeső fényképezőgép után. Benő halálra vált arccal hápogott. Von Tekercs csak legyintett.

— Megcsináltam volna.

Sylvetta halkan kérdezte a parancsnoktól:

— Vezessem őket a vendégszobába?

Csuka nagyot nyelt. „Nem csukhatjuk össze őket, mint a nyulakat” — gondolta.

— Izé...

— A hölgy nálam is alhat — találta ki gondolatát Sylvetta.

Fűz az elrohanó Hercegnő után bámult. Elmosolyodott.

— A kölyök visszatért — mormogta halkán.

Magát látta tüskés hajjal folyóparton ülni. Kezét a vízben hűtögette. Nézte a három csillagot, mely fönn a hegyen és lenn az égen sziporkázott. Zsebéhez simított. Megcsördült a papiros. Kivette. A sötétben hangosan olvasta magának.

„Vigyázz magadra, fiam, esténként vedd fel a meleg alsónadrágot és ne igyál hideg vizet. Siess haza, mert apád már esernyőt tart a paradicsom fölé — melyet úgy szeretsz —, hogy el ne érjen.”

A három csillag közül kettő fenn a hegyen kialudt. Egy hullámozott már csak lent az égen...

Fűz megdörzsölte halántékát, s azon kapta magát, hogy még mindig mosolyog. Felkelt a kecskelábú mellől, végigsétált az asztalok között, megcirógotta a holdként sápadozó leltárszámokat.

— Hiába, egészen fűzhangulatba cseppentem — mormogta.

Hosszan nézte az oszlopon függő plakátot, de nem figyelt oda, mit olvas.

— Látok egy darab kék eget — ismételte —, ma este nyolckor.

Benő már messziről rikkantott.

— Már megint lóगतod az orrod? Fűzverseket nyekeregsz.

Fűz mosolygott, mert az emlékeknek még a hamuja is melengette. Benő a plakátra fintorgott, s loholt Sylvetta és Eliz után.

Fűz szórakozottan a szemétkosárhoz lépett, hogy a mellé hullott papírdarabokat felvegye és odadobja, ahová szánták. Ahogy az eltépett írás után nyúlt, keze megállt a levegőben. Felszedegette. Megpróbálta összeillesztgetni.

Picula összeszedte minden bátorságát.

— Nem és nem. Nem akarok visszakerülni oda.

— Picula — rázta meg Tarzán. — Én úgy beszélek veled, mint ember emberrel.

Picula mellé ült, s tenyerével a feje felett hozzámérte magát a hatalmas Tarzánhoz.

— Legjobb esetben is — kuncogta —, mint ember félemlerrel.

— Hát akkor bagoly mondja most bagolynak: irány a szárítókötél! Jobbról balra a harmadik számú száradó objektum tanú nélkül zsebre vágandó.

— Tarzán, adj gondolkodási időt.

— Képtelenség, fiókám — rázta fejét Tarzán, s előkapott zsebéből egy paksamétát. — Az ügy megért, nem várhat tovább. Adva van egy díjnyertes pályamű, ehhez pályázatot kell csinálni. Picula, ha másként nem megy, hát inkább én, Tarzán, szépen megkérlek téged, eredj, hozd a díjat...

Picula nem mozdult.

Tarzán lehajolt, s keményen a szemébe nézett.

— Tudtam, hogy egy verébből sohasem lehet igazi bagoly.

Picula szó nélkül, lábát húzva megindult.

Sylvetta Benőre mosolygott.
— Hogy tetszik a szoba?
— Itt, a mellettünk levő helyiségben ki alszik?
— Én — mondta a lány.
Benő ujjával megkocogtatta a lezonitfalat.
— Túl vastagok ezek a falak.
— Hát miből legyenek?
— Vasbeton falak közötti szigetelő levegőrétegből — szólt Benő bizalmasan, és közelebb hajolt.
Eliz rájuk nyitotta az ajtót.
— Pardon.
Ledobta az útizsákját, dühösen méregette Sylvettát.
— Éppen a falak miatt tiltakoztam — hadarta Benő —, túlságosan vékonyak. Még a pissenés is áthallatszik.
— Ne pissezgenek, hanem aludjanak — mondta Sylvetta. — Különben sem szoktunk hallgatózni.
Benő hátat fordított Eliznek. Odasúgta Sylvettának:
— Pedig nincs kizárva, hogy olyat mondanék, amit érdemes lenne meghallgatni.
— Aludjon rá egyet — nevetett a lány.
— Gondolja, hogy lehet itt aludni?
Eliz, kit e turbékolás már kihozott a sodrából, közbeszólt:
— Lehet itt fürödni valahol? Tiszta por vagyok.
— Mondtam szépen a hídon, hogy mártakozz meg — vigyorgott Benő.
— Hát ha azt a tiszta port be akarja piszkolni — mondta Sylvetta —, rendelkezésére áll a fürdőszobánk, itt a szemközti ajtó a folyosón.
— Kaphatnék egy lavórban vizet?
— Hogyne, kérem — sietett a válasszal Sylvetta —, ha úgy szokta meg, kerítünk egy lavórt. Mi ugyan kádban vagy tus alatt szoktunk fürödni.

4

Von Tekercs kelletlenül rakta vissza a kisládájába a húsdaráló szerkezetet. Feltett egy indulót. A közönség felszisszent.
— Már megint!
— Csak ne válogassatok — intette le őket szigorúan —, a másikat kölcsönadtam a szlovén szomszédoknak.
Giliszta ott lábatlankodott a vetítógép körül.
— A híradót feltettem, indíthatsz — vigyorgott.
Von Tekercsnek gyanús volt ez a vigyor, de Csuka unszolása és az elmés húsdarálószerkezet sietésre ösztökélték. Végigtekintett a padokon elhelyezkedő foghíjas társaságon, s gépiesen kiáltotta:
— Ül le, Tarzán!
Tarzán feltápáskodott a padról.
— Üitem, te marha! — mondta szemrehányóan.
A többiek lehúzták.
Von Tekercs beindított. Egy pillanatig dermedt csend szakadt a nézőtérre, majd kitört a hahota. Kát bájos szóke óvodás csöppség egy

cilinderes úr kezéből kiragadta a virágcsokrot. A cilinderes úr felhár-
rált a repülőre a tolólépcsőn, a légcsavarok megindultak, és a repülő-
gép rák módjára visszahárta a felhőkbe.

— Metpél eréjdlőf kugázsro neltetehtjelef ygoh koygav godlob —
hangzott a mikrofonból.

Von Tekercs ijedten kapott a készülék felé, de Giliszta hátulról meg-
ragadta és lefogta kezét.

A nézősereg kórusban ordította: Így tovább! Így akarjuk!

Von Tekercs elkezeredetten kapálózott.

— Ezt megkeserülöd — sziszegte, de hogy mégis mentse a menthetőt,
hivatalból visszafordította a szöveget. — Boldog vagyok, hogy feledhe-
tetlen országuk földjére léptem — mondta a nagy zongoraművész.

Hangja beleveszett a nevetésorkánba, mert közben a vendégszoba
függönyén egy kövér csokornyakkendő úr áhítatos arccal köpte vissza
sörét habostól az üres korsóba.

Giliszta elröhögte magát. Ezalatt von Tekercs egyik kezét kiszabadí-
totta, s leszakított egy huzalt a gerendáról.

A tábor elsötétedett.

Csuka fáradtan zuhant a székbe.

— Rendelkezésére állok.

Fűz elgondolkozva rakosgatta a papírszeleteket, de mielőtt megszól-
alt volna, kialudt a fény.

A parancsnok dühösen ugrott fel.

— Látja, már megint mennem kell. Mégiscsak le fogom váltani a
villanyszerelőmet.

Fűz fellélegzett. Kissé megkönnyebbült, hogy nem siette el mondó-
káját. Gépiesen zsebébe nyúlt cigarettáért.

„Vajon miképpen fintorul majd el ez a kemény és értelems arc” —
gondolta —, ha elolvassa: lehet, hogy nem megyek haza, anyus. Azt
mondja majd, ejh mit? Nem érünk rá képzelődni. Nem a tejutat épít-
jük.”

A szomszéd szobában éktelen csörömpölés támadt. Guruló dobozok,
eltört üvegek, reccsenő láda... Majd ugrás, lábdobogás. Fűz kitekin-
tett az ajtón; egy apró gyermekárny robogott fel a sötétben.

Fürdőszobából sustorgó víz, dudorászás hallatszott. Sylvetta a hir-
telen támadt sötétben hangosan felkacagott. Benő majd leharapta a ki-
lincset dühében. A világos kulcslyuk fekete monoklivá változott a
szemén.

Hangtalanul, mint ketreche zárt vad, járkált le-föl a folyosón. A padló
meg-megreccsent. Áldotta logikáját, hogy idejekorán lerúgta cipőit. Ép-
pen megállt, hogy hosszút, folyamatosan káromkodjon magában a vil-
lany miatt, amikor egy ajtó kinyílt, s Eliz dugta ki fejét.

— Ki az? — kérdezte ijedten.

Benő fejvesztve hátrált ki a folyosóról. Felszisszent, amikor cipőhöz
szokott talpába éles kavicsok hasítottak.

Picula dobogó szívéhez szorította a festékesüveget, a hegyhát mögül
előcsusszanó hold bevilágított a barakkablakon.

— Többet se semmit — mondta inkább a távollevő Hercegnőnek, mintsem magának.

Előhúzta párnája alól Tarzán óriás bakancsait, melyek most így, hogy szárát levágta, éktelenül néztek ki. Az életlen bicska cikcakkjait már úgysem lehet helyrehozni, de a festék majd egy kicsit megszépíti, s ami a fő, még volt gazdája, Tarzán sem ismer rá.

Tenyerére öntött az üvegből, és gyengéden körülkenegette a bakancsokat. Behunyta egyik szemét.

— Szebb, mint gondoltam. Van itt annyi ezüst, hogy még a talpát is bekenhetném.

Elismerő pillantással bólogatott műve felett, majd kihúzta az ágy alól a Hercegnő ládáját, és gondosan ráhelyezte a holdfényben megmegcsillanó ezüstcipőket.

Csuka zseblámpájának imbolygó fénye a kétségbeesetten tapogatózó von Tekercsre tévedt.

— Már megint? Fogom a húsdarálódat, és lehajtalak rajta.

A boldogtalan villanytudós a zseblámpa fényében egy mozdulattal kikapcsolta a vetítőt, a másikkal összekötötte az elszakított huzalt, s a felgyulladó fényben vörösödve mentegetőzött.

— Giliszta megfordította a híradót — mutatott volna Giliszta felé, de az már a barakk mögül leste a fejleményeket. Majd macskaléptekkel megkerülve a W.C.-ét, elsurrant a fürdő mögött, s nesztelenül belépett a barakkablakon. Kihúzta ládáját az ágy alól, hóna alá csapott egy csomag manilaspárgát, színes kreppapírokat, — vazelinos dobozt gyömböszölt zsebébe, s a cipőfényesítő nyúllábból kifújta a port.

— Púdert majd kérek Sylvettától — motyogta.

Az ajtónál megállt, homlokára csapott.

— A „Frotir”!

Visszatért az ágyhoz, s a hazai félcipőjéből egy gyanús tisztaságú rongyot halászott elő.

A barakk előtt Giliszta és Benő nagy szemeket meresztettek egymásra a felgyulladó villanyfényben.

Benő eltüsszentette magát.

— Egészségére.

— Köszönöm. Mondja csak, maguknál minden öt percben kialszik a villany?

— Nem. Egész nap ég .

Benő feltolta a szemüvegét.

— És mit akar ezzel a nyúllábbal?

— Keresem a nyulat, aki elvesztette.

Benő kényszeredetten nevetett.

— És mondja csak, ez a kreppapír?

Giliszta felfrtyant. Benő hanghordozását utánozva visszakérdezett:

— És mondja csak, ez a harisnya?

Benő, mint a gólya, egyik lábát maga alá húzta.

— Érdekes, nem is vettem észre.

Egymásra vissza-visszasandítva oldalogtak el. Benő végigcsoszogott a barakk folyosóján, mikor a fürdőszobához ért, hirtelen támadt remény-nyel a kulcslyukhoz hajolt.

Felnyögött Eliz csontos háta láttán.
Rusástól mászott a vékony takaró alá.
— Brrr...
Fejére húzta a takarót.

5

Sylvetta hosszú hajából vizet csavart a tükör előtt. Tenyerét a doktor Mindenttudományosan szikrázó szemű fényképe elé tartotta, és sebes mozdulatokkal bolyhos köpenybe bújt.

Az egészségügyi napló ott nyílt ki, ahol a kis fehér gyopár lapult.

A doktor betűi, amikor betegségeket és orvosságokat jegyzett, szép-vonalú, jól megrajzolt tintaépítmények voltak. Az egyenes vonalak leplezetlen önbizalmat hirdettek, ám a margóra vetett intim ceruzasorok jobbra-balra dőltek, mintha forró szél suhintott volna közénk.

„Nincs javulás” — sóhajtoztak a sorok. — „Te vagy az egyetlen komoly kórokozója a tábornak... A kis komiszok olyat is bekötöztetnek veled, ami csak néhány év múlva vérezne fel. Úgy kötöztetted a kis Picula feltört tenyerét, hogy legszívesebben bedugtam volna karomat a betonkeverőbe. Most fehér szobában feküdnék. Jönnél. Megmérnéd a lázamat. Csóválnád fejed, lepedőt igazítanál, poharat tartanál szám elé. Mohón innék a pohárból. Hajad a kezemhez érne, nem mozdítanám, míg újra nem jönnél, nehogy kihűljön rajta a simítás... Meggyógyulnék, és újra megbetegednék, s meg se gyógyulnék már, csak egyre betegebb lennék, hogy minél előbb meghaljak, mert úgyis feltámasztanál...”

Sylvetta még egyszer átfutott a sorokon, s ahogy olvasta, lassan törölgette le. Végül csak a diagnózisok acélbetűi maradtak. A régen olyan nagy törőlgumi most már csak pirulányi pici kerék volt, melyet a lány játékos ujjakkal görgetett a „kitörölhetetlen” szöveg fölött.

Ekkor vette észre a nyomtatott betűs sorokat a lap alján: A MACSKÁT LIKVIDÁLJA MÁR!

Az üldözött macska Bifla ölében lapult. A vendégszoba függönyén borostás férfi nagykalapácsos léptekkel indult a fal mellett remegő fátyolnyi nő felé. Mikor a karmoló pici kezek ölélőn forrtak rá a férfi köoszlop nyakára, Natasa elnyávogta magát.

Tarzán felhördült. Olyat mondott, hogy még a macska is megértette, és szemérmesen szemlesütve simult Biflához.

Bifla megigazította szemüvegét, és Tarzán felé fordult.

— Miféle hang ez?

— Miféle? — sziszegte Tarzán. — Tudd meg, te málé, hogy a Bagózó Baglyok halálra ítélték ezt a dögöt.

— Szóval bedöltetek dr. Mindenttudományosnak — mondta keserűn Bifla. Feltápázkodott, karjára vette Natását, és megindult.

— Nincs még vége — hallatszott von Tekercs figyelmeztetése.

Biflának felvillant a szeme.

— Most rögtön bemondom a végét, ha Bagózó Bivalyok egy ujjal hozzá mernek érni Natasához.

Minden fej Tarzán felé fordult.
Bifla felemelte a hangját.
— Számolok. Egy!...
Tarzán nagyot nyelt.
— Kettő!...
Tarzánt hátulról lökdösni kezdték.
— Szólj már, te bagoly!
— Há-rom! A végén...
Tarzán közbeüvöltött.
— Kotoródjatok, de ha még egyszer becifráz a barakkba, nincs kegyelem!

Sylvetta ablakát halkán megkocogtatta valaki. A lány gyorsan az ablakhoz ugrott. Amikor Gilisztát meglátta, elkedvetlenedett.

— Kedves nővér — hadarta Giliszta —, szíveskedjék egy kis púdert adni az esti mókához.

— Giliszta, te drogériával téveszesz össze engem.

— Láttam én a multkori kötözésnél a polcon egy dobozt, azt írja rajta: púder.

— Az ám, babapúder.

— Megkaphatnám?

— Gumipelenka nem kellene?

— Ne tessék tréfálni a művészettel... Bár ami azt illeti, a Hercegnő...

Kuncogtak. Sylvetta intett, Giliszta közelebb hajolt.

— Küldöm a Hercegnőt.

Picula futva közeledett. Giliszta zavartan köszörülte a torkát.

— Hova küldöd a Hercegnőt? — kérdezte a kisfiú.

— Semmi, semmi, izé... Hát akkor kérném azt a púdert.

Cinkosan összemosolyogtak Sylvettával, majd Giliszta újból Piculához fordult.

— Készítsd elő a Hercegnőt.

— De mi van? Hová akarod a Hercegnőt?

— Ne verd az orrod a felnőtték dolgába, indíts! A tusolófülkében az öltöző. Oda jöjjön a Hercegnő.

Picula elrohant. Giliszta utánakiáltott.

— Seherezádénak ne felejts el szólni!

Giliszta az ablakpárkányra könyökölt, és újból pusmogni kezdtek.

Sylvetta még Giliszta után akart szólni, aztán könnyedén legvintett, majd gyorsan átöltözött, és beszólt a fürdőszobában piszmozgó Eliznek. Aztán megkocogtatta a vendégszoba ajtaját.

— Alszom — hallatszott a takaró alól Benő szordínós hangja.

— Az hittem, érdekli a tábortűz.

— A tábortűz az igen, az nagyon — pattant fel Benő, s máris az ajtóban termett. Könnyedén meghajolt.

— Szabad a karját?

Eliz kockás takaróba burkolózva, kultúrára készen, mint egy meg-elevenedett sakktabla, csoszogott utánuk. A folyosó ajtaján Sylvetta kivonta karját Benő szüntelen hadmozdulatokat művelő könyöke alól.
— Most már fel lehet ébredni!

6

A mozielőadás már véget ért. A közönség egy része a tábortűz felé vette útját, a többiek, a környékbeliek, a potyamosok pedig hazaindultak.

A Sejk fia a rőzserakásnál fennhangon rendelkezett.

— Négy vödört ide minden oldalról...

Egyik kezével mutogatott, a másikkal a puskasíjon gitározott. Magyarázás közben nekihátrált az egyik vödörnek, és felborította.

— A Jézusát, hát ebben nincs víz!

— Vízet nem mondtál, csak vödört — védekezett az egyik legényke.

— Futólépésben vízért! Máris késésben vagyunk!

A vödörös fiúk nem tudtak bemenni a tusolóba, mert Giliszta kozmetikai szalonja teljes gőzzel működött.

— Foglalt — kiabálta Giliszta —, talán szíveskedjetez máskor.

— Ne bolondozz, Giliszta: víz nélkül nem lesz tűz.

Giliszta éppen a Hercegnő arcát készítette.

— Fáradjatok a folyóhoz!

A vödörösök morogva csörömpöltek el.

A Sylvettától kapott szemöldökhúzóval Giliszta egy fél bajuszt pingált a Hercegnő orra alá, de a bajusz másik felének vonalát az iron rézfonákjával imitálta.

— Kész.

A Hercegnő elégedetten fészkelődött. Giliszta ráparancsolt.

— Most ne moccanj innen, ha rád kerül a sor, értezd küldök...

Giliszta futólépésben érkezett a deszkapalánknál várakozó Sejk fiához.

— Térdelj le!

— Soha — mondta a Sejk fia, és térdre ereszkedett.

Giliszta előhúzza zsebéből a manila parókát.

— Tedd a fenébe ezt a puskát!

— Azt nem lehet, barátocskám. Ne zavartasd magad.

Giliszta morogva kerülte meg a puskát, és oldalról nyújtózkodva húzta Sejk fia fejére az éktelen manila parókát.

— Nincs az a teve, aki ne szeretne beléd, ha így látna.

Ingéből Giliszta előrántott egy szalvétát, melyen óriási vöröskereszt virított, és felgombostúzta Sejk fia sofőrbundájára.

— Kedves nőrsz! Ellenállhatatlan vagy — vigyorgott Tarzán, ki félméternyi kartonbakancsokban botladozott feléjük. A bakancs valóságos remekmű volt.

— Ide gyere — szólta Tarzánhoz Giliszta, s ágaskodva orra alá pingálta a Hercegnő hiányzó fél bajuszát.

Vidáman pattogott a tábortűz.

Szövegtelen dalt duruzsoltak az építők. Bolond pillangók szálltak a lángok közé.

Fűz azon bosszankodott, hogy az imént már-már összeillesztett levélmozaikot zsebébe kellett sepernie.

A tűz és a félkörben elhevert közönség közé bakléptekkel nyomult be Tarzán. Zsebéből fogkefét húzott elő, s büszkén csutakolta irdatlan papírbakancsait.

Utána meghajolt a publikum felé, s mintha a tűz belekapott volna fenekébe, hirtelen rándulva homorított. Nagy pátosszal kezdte a Hercegnő hangját utánozva:

— A szivárvány elpatkolása. Írta Ady Endre, szavalja hercegi csekélységem.

SOHA, DE SEJ HAJ
SOHA OLYAN ÉKES SZIVÁRVÁNY TYUHAJ!

A közönségen derű morajlott végig.

A deszkapalánk mögül Sejk fia tipegett Tarzán felé. Meg-meglibbenő manila fűrtjei s a bundán díszelgő vöröskereszt fennen hirdette, hogy a puskától megválni még most sem tudó legény Sylvettát példázza.

Sylvetta, aki Benő mellett szorongott az egyik kispadon, hangos nevetésben tört ki.

Sejk fia az ökrösszekér hátsó kerekéhez hasonló hangon csikorogta.
— Hercegnőm!

Tarzán rügött néhányat. A kartonbakancsból kő hullott ki.

— Fáz a szemem és a tyúkszemem.

„Sylvetta” hozzálépett. Megsimogatta.

— Szemedre írok egy kocsi kenőcsöt, tyúkszemedre kocsikenőcsöt.

A nevetés elnyomta hangjukat.

Benő Elizhez hajolt.

— Tudod, miről van szó?

— Honnan is tudnám. Nekem sose mondtok meg semmit. Mindent elírtok előlem. Csak a motyótokat cipeltetitek velem.

Fűzt meglegyintette a széttépett levél szavainak keserűsége... *Mézes kenyér helyett gumiarabikumot kennek kenyereimre... Ahhoz a lányhoz egy szót sem szóltam, mégis azt dalolják: A hercegnő feszt ott, ahol a vöröskereszt... És nem nevetett.*

Tarzán letérdelt.

— Sylvetta, mondani akarok valamit.

— No!

— Izé... Soha olyan ékes szivárványt.

— Oszt milyen?

— Hát szóval... Olyan ékest... olyan ölelőt...

— Oszt mit csinált?

— Abroncsként fogta az eget.

— Nahát, akkor most eleresztheti — vigyorgott Sejk fia, és illegetve magát megindult.

Tarzán térden állva utánacsúszkált.

A közönség tomboló nevetése közepette vonultak így ki a tábortűz fényköréből.

A túloldalról Giliszta közelített. Két kezét magasba emelve képmutató arccal harsogta:

— Csend, rend és figyelem! Most művész szól majd hozzátok, áhítattal hallgassátok. „A szivárvány halála”, írta Meziátlás Hercegnő, elmondja Ady Endre.

A nevetés elhalt.

A bizsergő csendben a félbajuszú Hercegnő oldalgott a tűzhöz. Visszafojtott kuncogás kísérte. Ügyetlenül és nagyot hajolt a közönség felé, majd dermedt pillantása Sylvettára szegeződött. Bizonytalanul tengerfenékről bugyborékoló hangon kezdte.

— Soha olyan ékes szivárványt.

Itt-ott nevetés böffent a csendbe. A Hercegnő ijedten hallgatott el, és gyorsan, mint fuldokló, behadarta a vers címét.

— Szivárvány, írta Ady Endre... A Szivárvány halála, Ady Endre verse.

Sóhajtott.

Ezt a kis közjátékot a közönség nevetéssel jutalmazta.

A Hercegnő nagy lélegzetet vett, és mint aki révbe ért, áhítattal szavalni kezdett.

— SOHA OLYAN ÉKES SZIVÁRVÁNYT

ABRONCSKÉNT FOGTA AZ EGET.

Aha-brü-hüncs — röttyentett bele Benő a szavalásba, s mintha zsilipmadzagot rántott volna meg, felzúgott a tábor nevetése.

A Hercegnő dadogva folytatta.

— SOHA OLYAN SZ-SZ-SZENT ABRONCSOT MÉG

A hahota orkánná tornyosult. Sylvetta ráborult a mellette tele szájjal röhögő Benőre, úgy nevetett. Giliszta a haját igazító Eliz kezéből kikapta a tükröt, és a sápadtan tatógó Hercegnő elé tartotta.

A Hercegnő villámsújtottan bámulta félbajuszú magát.

Könnyével együtt buggyant belőle a szó.

— Dögök...

8

A Hercegnő a vén fűzfák között lelassított. Még mindig a nevetés tombolt fülében, pedig már jó ideje Seherezáde hétujjnyi hangja hasogatta az éjszakát.

Fellendítette magát egy alacsony koronájú fűzpáhollyba, és ott gubbasztott, mint egy nagy bánatos fekete madár.

Mikor nevét hallotta a füzes széléről, felhúzta lábait.

Giliszta tenyere trombitáján harsogott.

— Hercegnő, hahó!

Körben forgott. Bekószált a fák alá, s már tovább akart loholni, mikor felette megreccsent az ág. Zseblámpájával odavilágított.

— Hercegnő, kegyed itt trónol? Engedje meg, hogy gratuláljak.

— Dögölj meg.

— Fenomenális voltál. Úgy tapsoltak, hogy majd elaludt a tűz.

— Röhögtek — mondta keserűen a Hercegnő —, nevetséges voltam.

— Az mindegy — legyintett Giliszta.
A Hercegnő kihajolt az ágak között, s Giliszta arcába sziszegte.
— Mért rajzoltál nekem fél bajuszt?
— Azt hittem, profilból szavalsz. Úgy a lábad is kisebbnek látszik.
— Rohadj meg!
— Hálátlan — kiáltotta Giliszta, és szép kerek hasú üveget húzott elő zubbonya alól. — De lásd, ki vagyok. Nézd, mit hoztam neked. A faluban vettem. Ha Csuka megtudná! Ajaj! Szagold meg.
A Hercegnő félretolta az üveget.
— Nekem minden pálinka egyforma.
— Ezért röhögnek ki.
Giliszta kéjeset szippantott a levegőből.
— Tudod, mit érek én? Először homokszag, aztán barackvirágillat, mézillat, keserűbarackmag-illat, az egész együtt...
— Bűdös — vágta rá a Hercegnő.
— Igyál, no — unszolta Giliszta. — Az imént Sylvetta szippantott belőle, itt van még a szája nyoma.
A Hercegnő egy pillanatra megfélekedett mindarról, amit eddig tagadott.
— Hol? — kérdezte mohón.
— Szállj le már, nézd, itt a szájlennyomata az üveg száján.
A Hercegnő mereven bámulta a zseblámpa fénycsóvjában csillogó üveget. A földre csusszant. Egy pillanatig még az üveget nézte, majd hirtelen hátat fordított.
— No és? ... — morogta.
— Hát nem érted? Jaj de mafla vagy! Mindenki tudja a táborban, csak te nem.
A Hercegnő elfehéredve dadogta.
— M-m-mit?
— Nem fontos. Ha eddig nem tudtad, mért tudjad ezután.
— No mondd, no mondd — könyörgött a Hercegnő.
Giliszta válasz helyett az üveget nyújtotta. — No csak egy kortyot. Nyalints bele.
A Hercegnő elkapta az üveget, szájához emelte. A második kortyot már kiprűszkölte.
— Vö-vö-vö-vö... tiszta pokol... Na most megmondhatod.
— Ne szólj szám, nem fáj fejem — vigyorgott Giliszta. — No még egy kortyocskát.
A Hercegnő engedelmesen kortyintott. Letette az üveget Giliszta elé, és megindult a folyó irányába.
— Most már nem is érdekel.
— Hová? — szólt utána Giliszta.
— Sehová, csak bele akarok ugrani a vízbe. — Hirtelen meggondolta magát, s az üveg után nyúlt. — Adj még.
Giliszta gyorsan felkapta az üveget.
— Hohó, barátocskám, lassan a köröszttel.
Magához szorította a flaskót, mintha féltené eltévelyedett gyermekét, a Hercegnőt a káros italtól.
A Hercegnő kiráncigálta Giliszta karjaiból az üveget, és meg-meg-akadozva kortyolt.

— Csak annyit mondok — fontoskodott titokzatos képpel Giliszta —, hogy a táborban egy nő pali utánad.

— Nem érdekel senki, csak...

Újra ivott.

— Csak? — Giliszta hangja szinte felfutott a fára. — Ember, mi egy malomban örülünk.

— Az nem lehet — tátogta megrendülten a Hercegnő.

— Ne tedd magad hülyének, hát nem láttad?

— Mit? — kérdezte bambán a Hercegnő.

— Az ágya fölött a képedet.

— Locsolj a fejemre egy vödör vizet! Azt mondom, az én képem az ő falán. — Megragadta Giliszta grabancát. — Hazudsz!

— Itt csapjon beléd a ménkű, ha nem igaz!

— Ide! Ide a vizet — hajolt le, s mutatott a fejebúbjára a Hercegnő.

— Ej, ha én a te bőrödben lehetnék — játszott meg egy tökéletes álsóhajtást Giliszta.

— Én az én bőrömben vagyok, de úgy érzem magam, mintha kifordítottak volna.

— Mert mafla vagy — dühösködött Giliszta. — Azt várod, hogy a tündérke idejöjjön hozzád, s a füledbe suttogja: „Szeretlek, Hercegnő, légy az enyém!”

— Hát mit csináljak?

— Tőlem akarsz tanácsot? Mit mondjak én? Neked kell tudnod! Te vagy a boldog választott — sompolygott közelebb Giliszta —, én a te helyedben, érted... odamennék, érted... megkocogtatnám azt az ablakot... Ha nyitva van, be is lépnék rajta, érted...

A Hercegnő elhült.

— Az ablakon?

— Persze, hogy az ablakon. Mit gondolsz, kinek hagyja minden este nyitva?

— Komolyan mondom?

— Hát szoktam én hazudni?

— Hát néha.

Giliszta esküre emelte kezét.

— Soha ilyen komoly szerelmi ügyben nem hazudtam.

— Mert még ilyen nem is volt.

— Pukkadj meg — legyintett Giliszta —, ha így folytatod, nem is lesz.

Megindult.

— Jó éjszakát!

— Ne menj el, Giliszta — botlott utána a Hercegnő.

— Adj még egy kor-tyót!

— No ne!

A Hercegnő jól meghúzta az üveget. Még a száját is elfelejtette megtörölni.

— Te... Hogy kopognál?

Giliszta elégedett vigyorral könnyedén kocogtatta meg a fűzfa törzsét.

— Tá-tá-tátátátá.

A Hercegnő átszellemült arccal a levegőbe kopogott. Suttogóra halkította hangját.

— Tá-tá-tátátátá.

Meglendült a vödör, s a felcsapó gőzfelhőben egy pillanatra eltűnt a parókás, puskás Sejk fia. A zászlóárbc felől takarodó harsant. A mosdó-barakkban elállt az eső, lement a nap, eloltották a villanyt. Fapapucsok halkuló zaja beleveszett a szalmazsákok zizegésébe.

A füzes part felől veszedelmesen ingó árnyék közeledett.

— Tá-tá-tátátátá.

Hirtelen fiatal süvölvényfa állta újtját.

— Bocsánat — dadogta a Hercegnő — n... n... nem akartam.

Hítratántorodott, majd a fa után kapott.

— Ne menjen el... A fiúk tévednek... Én egyáltalán nem... Az amit én... Tudja mire gondolok.

— Megkapaszkodott a fában.

— Eressz el, Picula, dolgom van — eltolta magától a vékony törzset. Kuncogott.

— Hogy tettei magát ez a fa. De engem nem csaphat be senki...! Úgy ám, bocsoskám, a Hercegnő mindig tudja, mit akar.

A fejéhez kapott ijedten.

— Te szent ég, elfelejtettem. — Majd boldog vigyor ágazott szét szája körül. — Ahá, tá-tá-tátátátá.

„Határozott” léptekkel Sylvetta sötét ablakához lépett.

Emelte kezét, hogy bekopog. Keze megállt a levegőben. A felhők mögül kibújtt a holdsarló.

— Csak annyit akartam mondani — keze lehanyatlott —, mindegy. Elfordult...

Visszakereste emlékei közül a legszebbet, melynek két főszereplője volt: Sylvetta és ő.

A nagyhangú brigád akkor csak statisztált.

Érezte, hogy a lány mögötte áll. Nem akart megfordulni, de a csáskány magától fékezett és megállt. Sylvetta gyengéden lefejtette a szerzám nyeléről kezét.

— „Fáj, Misike?” Látta is a szavakat, mert a száját nézte. De a válasz csak most itt, e pillanatban jött meg végre.

— Fáj — mondta halkan, majd kiáltva: — Fáj!

Odafutott, öklével rácsapott az ablakfára. Az ablak magától, nyikkanás nélkül tárult ki.

Meghökkenve bámulta a kiáradó forró sötétet, valami meglendítette, s egyetlen mozdulattal átvette magát a párkányon.

Vakító világosság öntötte el a szobát. Ott ültek sorban, mint egy előadáson; az újságírók és Sylvetta. Sejk fia az ajtóban, Gilisza a villanykapcsolónál ügyeleteskedett. Dörgedelmes hahota szakadt rá.

A Hercegnő feltápászkodott a padlóról. Hagyta, hogy a nevetés elzúgjon füle mellett. Kábult tekintete lassan az ágy felé siklott. A fekvőhely felett a gripp-esetek nagy szemléltető táblázata éktelenkedett...

Hirtelen felocsúdott. Némán végignézett a féktelenül hahotázókon. Tekintete a mozdulatlan arrcal figyelő Fűz tekintetével találkozott. Mintha egy forró nyár minden jégesője egyszerre szakadt volna rá: ki-józanodott.

Az ajtó felé rohant, de ott Gilisza elébe ugrott. A szemközti ajtónál

Sejk fia állta útját. Két ugrással az ablaknál termett, belevetette magát a sötétbe.

A nevetés hirtelen elhalt.

Egyedül Giliszta vihogott.

Minden fej felé fordult.

Gilizta kényszeredetten nevetett tovább, majd zavartan elhallgatott.

10

Az alvó barakkban a Bagózó Baglyok, mint szellemek, Tarzán ágya köré telepedtek.

Tarzán felkönyökölt az ágyon.

— A Bagozó Baglyok gyűlését ezennel megnyitom.

Meggyújtott egy cigarettát, beleszívott, és átadta a mellette lévőnek. A cigaretta körbejárt.

— Napirendünk első pontja: Natasa.

A macska hátulról lábához dörgölődött.

— Kuss — rúgott felé Tarzán. — Határozatunk első pontjának értelmében a macska nem tartózkodhat a barakkban.

Az egyik „Bagoly” feltápászkodott, elkapta a macska hasaalját, és kihuppantotta az ablakon.

— Tehát elfogadjuk az első pontot? — kérdezte Tarzán.

— El — mondta a macskavégrehajtó „Bagoly”.

— Második pontunk — emelte fel hangját az elnöklő Tarzán —, rögtönítélő bíróság megválasztása Natasa bekakálása esetére.

— Tarzánt javasolom elnöknek — vágott közbe az egyik Bagoly —, mert macskagané-ügyben közöttünk ő a legjáratosabb.

— Kedves Baglyok — nyelt egyet Tarzán. — Mielőtt ezt a javaslatot szavazásra bocsátanám, szabadjon nyomatékosan felhívnom figyelmeztetést, hogy ne hamarkodjunk el a dolgot: főbenjáró ügyről van szó, ahol az ítéletnek csak egyetlen változata lehet: halál. Én elvállalnám ezt a felelősségteljes megbízatást azzal a feltétellel, ha mellém két lelkiismeretes Baglyot állítanátok, kikkel megosztanám a felelősséget, kiket semmiféle néven nevezett macskabúz nem rettent vissza.

A macskakidobó közbekottyant.

— Haljuk, Tarzán, halljuk az indítványodat!

Csend lett.

Tarzán a vánkos alól előhúzott cédulára pislantott.

— Én azt hiszem, Bagoly társaim, itt csak két Bagoly jöhet számításba: Bovaryné és Csita.

Fergeteges éljenzés fogadta szavait.

Tarzánhoz visszaérkezett a cigarettacsikk. Még egyet szippantott, megfújta körmeit, ráköpött a parázsra, és komolyan folytatta.

— A következő napirendi pontunk még inkább kulturális jellegű: a Bagoly pályázat ünnepélyes kitűzése. Ha megengeditek, ismertetem az elnökség javaslatát.

Tarzán tonikumos üvegből vizet öntött a fogmosópohárba. Megitta. Krárogott.

— Halljuk, halljuk!

— Hosszas megfontolás után az elnökség arra a következtetésre ju-

tott, hogy a BB társaság hivatva van fejleszteni tagságának alkotói érőnyeit, ezért ezennel meghirdetjük a sállá alakítható páratlan selyemharisnya-díjat, melyet Picula szerény közreműködése által csodálhat itt meg a közvélemény.

Két ujjal levegőbe libbentette Sylvetta harisnyáját.

— U-hu-hu-húúú — hallatszott mindenfelől.

Csita közbeszólt.

— Disznóság lenne ezt a csodálatos portékát csak úgy odavetni, egyszer s mindenkorra odavetni valakinek.

— Javaslatot kérek — vágott közbe Tarzán.

— Vagy lopjatok mindig új harisnyát, vagy legyen ez vándordíj.

— Úgy van, legyen vándordíj — helyeseltek többen.

— Nem lehet vándordíj! Attól nem vehetjük el, aki megnyerte — fellebbezett megfellebbezhetetlenül Tarzán.

— Helyes, nem lehet — bólítottak a Baglyok.

Picula fellélegzett.

— Halljuk a pályázat feltételeit — emelkedett szóra Bovaryné.

— Helyes — mondta Tarzán —, figyeljeteK ide.

Papírlapot kotort elő a párna alatt lapuló szakácskönyvből, s olvasni kezdett.

— Válságos időköt élünk. Minden bagolytársadalom, melynek alapjai nem a hazugságon nyugszanak, halálra ítéltetett. Mert kérdeM én, Bagolytársaim: Mit tettünk mi az igaz hazugság fejlesztésének érdekében? Tegyük kezünket a kezünkre: Odáig jutottunk, hogy már a hazugság örve alatt igazat mondunk. Ez így tovább nem mehet. Mi nem lehetünk másmylenek, mint bagoly őseink voltak — Tarzán felemelte a harisnyát és a hangját. E mindenkit serkentő díj ösztönözzön arra bennünket, hogy hazudni szép és hazudni egyedül üdvözítő. És most — hangja megcsuklott — mikor az ünnepi pillanattól torkom elszorult, hírral hirdetem: kezdődjék a verseny! Legyen ez a díj azé, aki egyesíti magában a hazugságot, a füllentést, a mellébeszélést, az igazság megkerülését, a linkelést, a hasalást, a halandzsálást, szédítést, a lóditást ámen.

Áhítatos csend fogadta szavait.

— Még csak annyit, hogy kézfelemeléssel szavazzuk meg a győztest.

A Baglyok ültek, és lesték, ki mozdul először.

— Mi az, mindenki egyszerre hazudik? — kottyantotta el magát Picula.

— Csitt! — mordult rá Tarzán. — Csita! Csita, kezd máR — bökte oldalba, s fülébe súgta —, ahogy megbeszéltük.

Csita zavartan állt fel.

— Izé... hogy is kezdjem... tudjátok, én még soha nem hazudtam...

A Baglyok elvgyorodtak. Egy csomó kéz a levegőbe emelkedett. Tarzán arca elborult.

— Kezdem — szólalt meg újra Csita, de Tarzán nadrágjánál fogva visszarántotta.

— Halljuk, Tarzán — sietett Picula menteni a menthetőt.

Tarzán elvgyorodott.

— Hát izé... én igazán nem készültem ilyesmire.

Sapkája béléséből papirost vett elő. Rápislogott.

— Csütörtökön délben 12 óra egy perckor fekete vasrácsos ablakú

páncélautó állt meg az ebédlőbarakk márványoszlopcsarnokában. Két gépfegyveres rendőr ugrott ki a sofőrülkéből, kinyitották a másfél kilós lakatot az autó hátsó ajtaján, és kis kazettát emeltek ki onnan. A kazettában aranykanál, aranyvilla, aranykés, arany kiskanál, arany süteményvágó kés, arany le vesszedő kanál, arany szalmaszál és ébenfa fogpiszkálók voltak. Csuka fekete frakkban, fehér csokornyakkendőben, lakkcipőben ott somfordált a páncélautó körül. Miután aláírta a reverset, odahozta az evőeszközöket asztalomhoz. Fel akartam ugrani, de visszanyomott a bársony hokedlire. Megigazította a kárpitozott sámlit a lábam alatt, s fejcsóválva nézett fel a mennyezetre. „Ejnye, már megint kialudt egy körte a csilláron, csak tudnám, melyik a hatszáz közül. Von Tekerces! Hozzatok egy új csillárt.” Intettem hanyagul, hogy maradjunk ennél a csillárnál. Inkább segítsen dönteni, hogy a tizenhat étlap közül melyiket válasszam. „Méltóztassál talán ezt az aranszegélyűt” — hajolt hozzám Csuka szolgálatkészen. Az első oldalát az aranszegélyűnek meg sem néztem, hiszen az üdítő italok már ott sorakoztak asztalomon. A római négyes szám alatt, a különleges levelek sorában megakadt a szemem az újházi tyúklevesen, majd átsiklottam a tökből készült hamis becsináltlevesen és az Irisch-Stewen, és rámutattam a ráklevesre. Csuka mélyen meghajolva hátrált a konyhába, s csakhamar feltárltak az ajtók. Sylvetta földigérő habfekete csipokeruhában hozta felém aranytálban a ráklevest. Uszályát öt kukta cipelte. A karzaton a brigád szavalókórusa rázendített: „A jól mosott — körömkefével súrolt — rákot”, hallottam a női kar hangját, „meg fogjuk”, vágta rá a férfiak. A nők belesipákoltak: „Belét kihúzzuk — selyem petrezselyem reá — forr a víz — tíz — percig.” A férfikar vette át a szót: „Ezalatt a rákok — szép veresre főnek.” A női kar közbevágott: „Vaját fazékba.” A férfiak: „A rákot tovább főzzük — tejszínnel behabarjuk.” Női kar: „Pici cukorral.” Férfikar: „És konyakkal.” Férfi- és női kar: „I-ze-sít-jük.”

A Bagózó Baglyok felhördültek. Tarzán lesújtó pillantása végigpásztázott rajtuk. Csend lett.

— És kisujjamat belemártottam az aranytálba — folytatta Tarzán —, és sértődötten fordítottam el a fejem. „Uram, egyék az ég szerelmére”, — könyörgött Sylvetta. „Totál hideg” — mondtam —, „hátra lehet menni tőle. De azért hagyják itt, majd az állatka egyik ollójával levágom lábom ujjáról a körmöt.” Sylvetta márványoszlopra borult, és úgy zokogott. Felemeltem a mutatóujjamat. Csuka hajlongva közeledett. „Ő... ő... ezeket az izé könnyeket töröljék fel” — mutattam az oszlop tövében keletkezett tócsára — „és mondja csak, Herr Ober, miféle ez a spárga csőbe sütve?” Csuka hadarni kezdett: „A spárgát blablalablablabla jó meleg sütőbe világosra sütjük.”

A baglyok homlokán kidagadtak az erek, úgy figyeltek.

— Hogy mondta a spárgát, Csuka? — kérdezte Bovaryné.

— Nem tudom — felelte foghegyről Tarzán —, mert nem figyelhettem oda, barátocskám. Ugyanis az étlapon felém ragyogtak a töltött sertésdagadó aranybetűi. „Ebből a dagadó sertésből hozzanak nekem három adagot”, kiáltottam rá Csukára. „Amíg elkészül az étel, kegyeskedj megtekinteni a bostoni színház előadásában Wolfgang Amadeus Harsányi Dagadó című egyfelvonásosát.” Csuka kihátrált, én összecsaptam a kezem, s egy nehéz bíbor plüssfüggöny széttárult. A szín közepén

Elisabeth Taylor állt, kezében tizenöt deka sertésdagadót szorongatott, majd a heverőn holtrészegen szuszogó Čkaljához lépett, és rákiáltott: „Nézzük már meg gondosan, nincs-e lyuk rajta.” „Óh, Liz” — sopánkodott Čkalja —, „a hentessel kellett volna felszúrátnod, és lehetőleg csikokban kérned. Ha lenne rajta lyuk, mindenütt erős cérnával összevarrjuk.” Elisabeth lehajtottá fejét. „Anyám, mit kell ilyenkor tennem?” — sóhajtott fel Lizocska, ám apja szelleme közbeszólt a túlvilágról: „Illyesmivel ne háborgasd anyádat, tudhatnád már, hogy a húst kívül-belül be kell sóznod és az elkészített töltelékkel megtöltened.” Az atya szellemének hangja elhalt, de Liz felsikoltott: „Ne hagyj el még, atyám, hogy van tovább?” A szellem visszaszólt: „Tepsibe forró zsírba tesszük, és állandó locsolás mellett lassú tűznél puhára pároljuk, majd szép pirosra sütjük.” „Köszönöm, atyám” — rebegte Elisabeth, de köszönétébe belesüvöltött a szellem hangja: „Még valamit! Ne feledd: zöldfőzelékkel kell tálnod!” Elisabeth Taylor hisztérikusan felnevetett. „Utolért atyám átka: februárban zöldfőzelék?” Čkalja feltápáskodott a heverőről, s Elisabeth elé állt: „Fel a fejjel, tyúkocskám! Meg kell tudnod a teljes igazságot: Másfél zsemlye, egy és fél tojás, tei vagy víz, törött bors, petrezselyem zöldje, reszelt vöröshagyma...” És fiúk, Elisabeth Taylor ájultan omlott össze, kezében a személyenként tizenöt deka sertésdagadó, avagy hasaaljával, mielőtt még Čkalja gondosan átnezte volna, nincs-e lyuk rajta. A függöny összecsapódott. Érkezett Sylvetta a dagadókkal bikiniben. Nekiestem...

— Három adag volt? — kérdezte cérnavékony hangon Csita. Bovaryné szájára tapasztotta kezét.

Tarzán felemelt hangon folytatta.

— Én, fiúk, a nyakig begombolt csipkeruhára gondoltam, a bikinire néztem, és feltört belőlem a kiáltás: „Kérem szépen a tortát!”

Tarzán mélyen meghajolt. A Baglyok kezei a levegőbe röppentek, csak Picula gubbasztott mozdulatlanul az egyik ágy végén.

Tarzán ráförmedt.

— Mi az? Neked tán nem tetszett?

Picula felriadt. Sírós hangon nyöszörögte.

— Kicsit kezelésbe vettem azt a ráklevest, amit otthagytál.

Gilisza, mint a gumilabda, röpülte át a lábmosó dézsát, beugrott ágyába, magára rántotta a takarót, és onnan hallatszott szordinós röhögése.

— Na! — röffent rá Tarzán. — Mi ez?

Gilisza kidugta fejét a takaró alól. Drámai hangon kezdte:

— Vaksötét. A Hercegnő a szivárvány után csak a füzesbe lóghatott. Tenyerembe trombitáltam: „Hercegnő, hahó!” Körülforogtam, bekészáltam a fák alá. Már tovább akartam loholni, mikor megreccsent felettem az ág. Zseblámpával odavilágítottam. „Hercegnő, kegyed itt trónol? Hát engedje meg, hogy gratuláljak.” „Dögölj meg” — mormolta. „Fenomenális voltál.” „Úgy tapsoltak, hogy majd elaludt a tűz.” „Röhögtek” — kesergett a művész — „nevetséges voltam.” Legyintettem: „az mindegy.” Kihajolt az ágak közül, arcomba sziszegte: „Mért rajzoltál nekem fél bajuszt?” „Azt hittem, profiltól szavalsz, hogy a lábod is kisebbnek látszik.”

A Baglyok nyerítve hahotáztak.

— Azt hittem, elrepül, de csak fejét fordította félre. „Rohadj meg” — mormogta. „Hálátlan” — förmedtem rá, s igyekeztem minél sértődékenyebb ábrázatot sikeríteni. „De lásd, ki vagyok. Nézd, mit hoztam neked.” Előhúztam egy szép kerek hasú üveget zubbonyom alól, és orra alá dugtam: „A faluban vettem, ha Csuka megtudná, ajaj, szagold meg.” Hát azt hiszitek, kellett neki?! Asszongya: „Nekem minden pálinka egyforma.” Megkocogtattam az üveggel a fejét: „Ezért röhögnek ki!” Aztán leszívtam egy slukk szagot a tárgyról. „Nyam, nyam, nyam! Tudod, mit érzek én? Először homokszagot, aztán barackvirágillatot, mézillatot, keserűbarackmag-illatot. Az egész együtt...” „Büdös” — fintorgott a Hercegnő. „Igyál, no” — unszoltam — „az imént Sylvetta szippantott belőle, itt van még a szája nyoma.”

— Jó stósz — röhögött Bovaryné.

— No ja, Hercegnőnk egy pillanatra meg is feledkezett mindenről. „Hol?” — kérdezte mohón. „Szállj le már” — sürgettem — „nézd, itt a szájlennyomata az üveg száján.” Leugrott a fáról, bámulta, mint egy kisboci a zseblámpa fénysávjában csillogó üveget, aztán hátat fordított. „No és?” — tettette magát. Hátba vágtam. „Hát nem érted, jaj de mafla vagy! Mindenki tudja a táborban, csak te nem.”

— Hi, hi, nem érti — vigyorgott Csita.

— Rossebet nem — ült fel az ágyon Giliszta. — Elfehéredett, mako-
gott, alig tudta kinyögni: „M-m-mit?” „Nem fontos” — mondtam, ha-
nyagul megsimogatva nemlétező szakállamat — „ha eddig nem tudad,
mért tudjad eztán.” Könyörgött: „No mondd, no mondd.” Válasz helyett
az üveget nyújtottam. „No, csak egy kortyot nyalints bele.” Ráharapott,
elkapta az üveget, meghúzta, kloty, kloty, kloty, de már a második kor-
tyot kiprűszkölte. „Tiszta pokol” — vacogta. Húzta a kabátom ujját.
„No most megmondhatod.” Nem akartam vigyorgni, de az orrcimpám
is beleremegett. Mégis, tovább kötöttem az ebet a karóhoz. „Ne szólj
szám, nem fáj fejem” — mondtam, és visszapasszoltam az üveget. „No,
igyál még egy kortyot.” A Hercegnő engedelmesen kortyintott, s akkor a
hülye letette az üveget, és megindult a folyó irányába. „Most már nem
is érdekel” — ingatta a fejét. Elkaptam a kabátját. „Hová?” „Sehova,
csak bele akarok ugrani a vízbe.” A frász majd kitört, de szerencsére
meggondolta magát a pasi, visszafordult, és megcélozta a torokolajat.
„Adj még.” Gyorsan elkaptam az üveget. „Ohó, lassan a köröszttel.”
Magamhoz szorítottam a tárgyat, mintha félténém szegény eltévelyed-
ett gyermekeket a káros italtól. Gyerekek, nekem esett, kiráncigálta a
gyantát szerelmetes ölelésemből, és nyakalni kezdte. Fülébe cincogtam:
„Csak annyit mondok, hogy a táborban egy nő pali utánad.” „Nem
érdekel senki, csak...” Újra bekapta az üveg száját. Fenéken térdeltem.
Hangom szinte felfutott a fára: „Ember, mi egy malomban örölünk.” Tá-
togott. „Az nem lehet” — nyögte végre. „Ne tedd magad hülyének, hát
nem láttad?” „Mit” — kérdezte bambán. „Az ágya fölött a képedet.”

Von Tekercs előtt hirtelen összefutottak a hűs daráló műszaki rajzá-
nak vonalai.

— Tényleg az ágya fölött?

A Baglyok vigyorogtak.

— De csak láttátok volna a Hercegnőt — sipította Giliszta. — Úgy
ugrált, hihi, mint egy csuklásban szenvedő gumibéka. „Locsolj a fe-
jemre egy vödör vizet!” — kiabálta. — „Azt mondd, az én képem az

ő falán?” Hirtelen megragadta a grabancomat. Majd a fülelen futott ki a szusz belőlem. „Hazudsz!” rivallt rám. „Ehe, ehe, csapjon beléd a ménkű, ha nem igaz” — nyivákoltam. „Ide, ide a vizet” — hajolt le, és mutatott a fejbúbjára. Letérdeltem a pasika mellé. „Eh, ha én a te bőrödben lehetnék” — sóhajtottam a fülébe. „Én az én bőrömben vagyok” — kesergett —, „de úgy érzem magam, mintha kifordítottak volna.” Ráförmedtem: „Mert mafla vagy! Azt várod, hogy a tündérke idejőjön hozzád s a füledbe susogja: Szeretlek, Hercegnőm, légy az enyém!” Fölállt. „Hát mit csináljak?” Fölálltam én is. „Tőlem akarsz tanácsot? Mit mondjak én? Te vagy a boldog választott!” Háta mögé sompolyogtam. „Én a te helyedben, érted... odamennék... érted... megkocogtatnám az ablakot, érted... ha nyitva van, be is lépnék rajta... érted...”

Tarzán ijedten a harisnya-díjra tette a kezét.

Giliszta prófétaí képpel egyenesedett fel.

— A pasi elhült. „Az ablakon?” — kérdezte ijedten. „Persze, hogy az ablakon. Mit gondolsz, kinek hagyja minden este nyitva?” Az orra majd az orromhoz ért. „Komolyan mondd?” — kérdezte komolyan. „Hát szoktam én hazudni?” — méltatlankodtam Kain testvér hangján. Megvakarta a fejét: „Hát néha”.

A Baglyok röhögtek.

— Mit röhögtök — szólt rájuk Giliszta. — Úgy tesztek, mintha egy szót se hinnétek az egészből.

A Baglyok hang nélkül tovább vigyorogtak.

— Nektek is esküdjek meg, mint neki? Mert neki megesküdtem! Felemeltem a kezem, és elővettem a legkomolyabb hangomat: „Soha ilyen komoly szerelmi ügyben nem hazudtam.” „Mert még ilyen nem is volt” — akadémkoskodott. „Pukkadj meg” — szóltam rá —, „ha így folytatod, nem is lesz. Jó éjszakát!” Megindultam. Most ő kapta el a frakkomat. „Ne menj el, Giliszta”. „No, mi kéne?” „Adj még egy kortyot.” „Nesze no.” Mondhatom, jól meghúzta, még a száját is elfelejtette megtörölni. „Te hogy kopognál?” — ölelt át. Megkocogtattam könnyedén a füzfa törzsét: „Tá-tá-tátátátá”. Állt egy pillanatig bambán, majd átszellemült arccal a levegőbe kopogott. „Tá-tá-tátátátá” — suttozta. Rövid idő múlva úgy ültünk Sylvetta szobájában én, Csuka, az újságírók és Sylvetta, mintha színházban lennénk. Sejk fia az ajtóban állt, a süket sötét csendben lépteket hallottunk. A Hercegnő futva tántorgott az ablakhoz. Öklével az ablakfára csapott.

A Baglyok meredt szemmel figyeltek.

Giliszta felállt az ágyon, és lázasan hadarta.

— A Hercegnő egy pillanatra megtorpant az ablaknál. Meghökkenve bámulta a szobából kiáradó forró sötétet, aztán valami meglendítette, s egyetlen mozdulattal átvette magát a párkányon.

A Baglyok egy pillanatig mekövülten hallgattak, aztán kitört belőlük a mindent elsöprő hahota. Mikor nagy végre lecsitultak, Giliszta meghökkenve látta, hogy egymásután emelkednek a kezek a levegőbe. Legutoljára Tarzán is, tétován bár, de felemelte kezét. Aztán felállt, odalépett Gilisztához, s kifürkészhetetlen komoly arckifejezéssel nyakába kanyarította a harisnyát. Ünnepeles mozdulatokkal csinos masnit kötött, s kezét nyújtotta a sóbálványá merevedett Gilisztának.

— Mi ez? — hőkölt vissza Giliszta.

— Mi ez? — visszhangzott az ajtó felől Csuka hangja.

A Baglyok nem válaszoltak.

Mint megszigonyozott bálnák egymás után süllyedtek a pokrócok alá.

11

Natasa puha léptekkel végiglopakodott a vendégszoba ablakpárkányán. Biztosan megkaparta volna az ablakot, ha ismerős arcot lát a szobában. Fűz tekintetében azonban nem látott se kolbászt, se tejet. Az újságíró egy vakítóan fehér papír fölött gubbasztott. Csak akkor rezzent meg, ha Benő álmában felhorkant. Körmével nyomtatott betűket kapirgált a papíron, majd lassan rászánta magát: szinte rajzolva a betűket írta fel:

MUNKACÍM:

Megköszöri a torkát. A munkacím kettőspontja után odafirkantotta:

LÁTOK EGY DARAB KÉK EGET

Egy darabig bizalmatlanul nézegette a leírt mondatot. Azon törte fejét, hol is látott ő „egy darab kék eget”. Szeme lassan körüljárt a barakk falain. A munkaakció falragaszai között megpillantotta azt, amelyik a mozielőadást hirdette.

— Ollózás — mormogta, és gyors mozdulattal áthúzta a felírt munkacímet.

SZEMÉLYEK — jegyezte az áthúzott mondat alá. Itt már nem gondolkozott sokat. Gyors egymásutánban rótt a neveket.

CSUKA, a prancsnok;

MEZÍTTLÁBAS HERCEGNŐ;

SYLVETTA, az ápolónő;

Kopogtak.

A fiúk barakkjában már mindenki aludt. Seik fia alatt, bár lábujjhegyen lépkedett, recsegett-ropogott a nyes padló. Végignézett az ágy-sorokon. A száradó vizes lábnvombok láttán megcsóválta fejét. Elkattintotta a villanyt, kivonult, és lehorgonyozott a barakk előtti kispadon.

Picula, hogy egyszerre sötét lett, kinyitotta szemét. Tisztást keresett, hogy álma vitorlázógépével leszállhasson.

— Hülyeség — motyogta —, azt álmodom, hogy egy barakkban alszom. Feri bácsi, vontassák be a Sirályt a hangárba. Holnap nem jöhetnek. A konvhára rendeltek krumplit hámozni. Fogalmuk sincs róla, hogy egy igazi pilótával van dolguk.

Lenézett. Az emeletes ágyak között beszivárgó holdsugarak távolinak tűnő bakancsokat világitottak meg.

— Hű, de szédülök... Miféle bakancsok ezek itt a hangárban?

Horkolást hallott.

„Valamit nem értek” — gondolta —, „a vitorlázónak nincs motorja, a fene egye ki ezt az álmod, nem tudok tőle szabadulni. Mit keresnék itt, egy barakkban én, a krumplipucoló?”

Elmosolyodott.

„Nyitva hagyhatják a hangárt, úgyis csak álmodtam az egészset.”

Nagyot ásított.

„Lehetséges, hogy a krumplipucolást is álmodtam volna?” — jutott eszébe.

Nyújtózott egyet.

— Félek, hogy nem álmodtam a krumplit. Menekülés vissza a vitorlázóba. Indulás, míg nem késő . . .

De nem tudott visszazállni. Az ébrenlét két kézzel húzta vissza. Tágabbra nyitotta szemét. Most már tudta, hogy ébren van.

— Alszol, Hercegnőm? — sűgta az alsó ágy felé. — Egy szép mesét hallottam rólad. Mondjam? Mi? Nem szuszogsz. Biztosan tudom, hogy nem alszol. De tulajdonképpen mi bajod? No persze, a cipő. Figyelj, mit mondok én: Egy nagy lábon kis cipő mindig szebben fest, mint egy kis lábon nagy cipő.

Kidugta a takaró alól picurka lábait, és szakértő szemmel méricskélte, majd felült, és harangozni kezdett velük az alsó ágy égterében.

— Hányasnak véled ezeket a lábakat? — választ se várva tette hozzá. — Nem találtad el, Hercegnőm. Harminchatos. És tudod, hányas cipőm van? Azt se találtad el. Negyvenes.

Picula önkiszolgáló vitája áttörte már a suttogás hangfalát. Tarzán félálomban felhorkant:

— Pofa be!

Csend lett. Picula visszalapult. Kisvártatva újra leszólt.

— Alszol?

Ott, ahol az imént lába kalimpált, feje jelent meg.

A Hercegnő ágya érintetlen volt.

— Ez vagy te — elégedetlenkedett a kicsi, s magára húzta takaróját. — Beszélgeted az embert a levegőbe. Nem is vagy itt.

Lehunyta szemét, aztán hirtelen kinyitotta.

— De hát akkor tulajdonképpen hol vagy?

Felült. Vakaródzott.

— Itt valami nem stimmel.

Óvatosan földre ereszkedett. Gépiesen benézett a Hercegnő takarója alá és az ágya alá. Belebújtatta lábait fapapucsába. Megindult.

Tarzán a kopogásokra bánatosan feljajdult.

— Naaa.

Picula lerúgta lábáról a papucsokat, s apró léptekkel, lábujjhegyen a barakkajtóhoz surrant.

Sejk fia puskájára támaszkodva bóbiskolt a kispadon. Orra már-már a kezefejét érintette.

Picula megrántotta a puskaszíjat.

— Sejk!

Sejk fia felriadt. Keze rászorult a puskára.

— Állj! Ki vagy?

— Nem láttad a Hercegnőt? — kérdezte sűgva Picula.

— Ja te vagy az — morgott Sejk fia —, ereggy a fenébe!

— A Hercegnő eltűnt.

— Öcsi! — fenyegetőzött az önérzetes őrszem. — Ahol én őrködöm, ott nem tűnhet el semmi.

— Hát akkor hol van?

— A fene tudja. Mars vissza az ágyba!

Rátámaszkodott a puskacsőre, ásított, és becsukta a szemét.

Picula rázni kezdte.

Dr. Mindenttudományosan már a dombtetőn leállította a jeep motorját. A kocsi, mintha szellemek vontatták volna, csendesen suhant be a táborba. Az orvos fél kézzel tartotta a volánt, mert bizonyítania kellett saját magának, hogy majdnem teljesen józan.

Belelehelt a tükörbe, és homlokát ráncolva mondta:

— Kitűnő. Bocsásson meg, uram, hogy meggyanúsítottam. Valószínűleg azért hajtott cikcakkban, mert egyenetlen az út.

A kocsi minden közbeavatkozás nélkül megállt az egyik ágyás gyep-tégla pereménél.

Az orvos sebesen kiszállt, és becsapta a jeep-ajtót, majd megszeppenve a csapódás zajától, újra kinyitotta, és szép csendesen becsukta.

Az autólámpák kicsinyített mása, Natasa szeme sugárzott rá két lépésnyiről.

Az orvos mélyen meghajolt.

— Kezít csókolom — mormogta elérzékenyülten. — Kegyed az egyetlen, aki mindig vár rám, s én, hogy úgy mondjam...

Legyintett, s tapogatózó léptekkel, vigyázva, hogy meg ne tántorodjon, megindult szobája felé.

A macska puhán utánaereszkedett.

Hozzásimult jobbról, hozzásimult balról, elébe ágaskodott, hogy át kellett lépni.

A doktor visszafordult. Figyelmeztetőleg emelte fel mutatóujját.

— Kegyedet utóbb még fölakasztják ezért és ilyesmiért, de én mosom kezeimet. Jó éjszakát!

Sylvetta ablaka felé nézett. Eszébe jutott a csokor hóvirág. Zsebéhez nyúlt, majd gyorsuló mozdulatokkal egymásután forgatta ki azokat.

— Kérem, a hóvirág elolvadt — hajolt meg az ablak felé.

Elindult. A macska utána.

Sötét ablaka mögött Sylvetta állt mozdulatlanul.

Fűz előtt teleírt papírlapok heverték.

Benő horkolása szuszogássá csendesült. Ádámcsutkája meg-megugrott. Álmodott.

Sylvetta megérintette karját.

— Kérem, ne gyújtsa meg. Ezt a rőzserakást a holnapi tábortűzhöz készítették a fiúk.

— Fázom — mondta Benő.

Sylvetta levetette fürdőköpenyét, és Benőre terítette. A fürdőköpeny alatt egy másik fürdőköpeny volt rajta.

A hídon álltak. Korlátra támaszkodva nézték a csörgedező főpatakot. Benő lassan közelebb kúszott, s hirtelen megragadta Sylvetta kezét.

Felkiáltott.

— Hiszen ez Eliz keze! Tintás!

Egy bő szoknyás, ráncos arcú vénasszony közeledett, tranzisztoros rádiót lóbált kezében.

— Engedje, hogy megöljem — súgta Benő Sylvetta fülébe —, akkor nem ráz úgy ez az ökrösszekér.

Sylvetta szótlanul hozzásimult.

Benő sistergést hallott, s már tudta, hogy ez a hidegség, mely arcához ért, Eliz sárga fülbevalója. Bosszankodva csapott az asztalra és Fűz, kinek hosszú fehér szakálla belelógott a bablevesbe, ijedten kapott a tényérja után.

— Mert vadszamár vagy! — hangzott a szakáll mögül. — Hagyd, ő öleljen meg, akkor nem változik Elizzé.

Benő könyörögve ereszkedett térdre. Sylvetta piros pongyolája súrolta az orra hegyét.

— Tessék engem megölelni, mert kopognak, és mindjárt felébrednek...

A kopogás erősödött.

Fűz felkapta fejét.

Az ajtóban Picula és Sejk fia állt.

Eliz felkőnyökölt az ágyban, s rejtett félelemmel kérdezte az ablaknál mozdulatlanul álló Sylvettától.

— Mondja, kedves, tetszik magának ez a Benő?

Sylvetta felkacagott, s Eliz kérdését válasz nélkül hagyva ágyba bújt.

Eliznek a könyökléstől megfájdult a szíve. Felkelt. Az ablakhoz ment. Állt ott, s kis idő múlva fülére szorította kezét, mert a kacagás egyre visszhangzott benne.

„Hát ezért kellett volna nekem otthon maradnom” — gondolta keserűen. Idegesen cibálta elé útizsákját az ágy alól. Egymás után hajigálta ki belőle a holmikat, míg végre kihalászta az egyik jegyzetfüzetét. Széket húzott az ablakhoz, s a holdas félhomályban öröklírójával róni kezdte sebesen:

„Tehát, Nyulacskám, ezért kellett volna nekem otthon maradnom! Most meg azt hiszed, hogy a szemem hagytam otthon?! Látom, hogy senkit se látsz, csak őt. Szerencse, hogy nem feléd jött, mikor először megpillantottad, mert beszélhettem volna a nyitva felejtett szádon. A szemed, a szemed akkorára nyílt, mint egy békebeli ötvendináros. Azzal kebelezted, aztán bakkecskeként nyomába iramodtál. És undokok voltatok ott a szobában. Az arcodba sepegte: „Hogy tetszik a szoba?” De se te, se ő nem a szobáról beszéltek. Szépen, nagyon szépen megmondtad neki, hogy mi választ el tőle: két fal közötti levegőrétég. Tudsz te olyat mondani, amit érdemes meghallgatni? Persze, hogy tudsz. Minden új szoknyának mindig ugyanazt. Hátat fordítottál, mintha ott se lettem volna. Azt mondta a drágaság, „aludjon rá egyet”. Közben úgy nézett rád, mint egy vekker. S a tábortűznél: úgy ültetek, mintha egy nadrág lenne rajtatok! Rád borult, mint az alkonyat.

Kezed volt derekán a lemenő nap, s alig álltam meg, hogy rá ne vágjak. Az a szerencsétlen mártír piszkafa, mintha egyenesen nektek mondta volna: DÖGÖK!”

Eliz kitepte a teleírt noteszlapot, felállt, hátát az ablaknak vetve szeméhez emelte.

Dermedten látta, hogy a kiszáradt torkú örökíró már csak a lap alján kezdett írni s ott csak egy szó állott: DÖGÖK!

Sírva fakadt.

Sejk fia megköszörülte a torkát, de mielőtt még szólhatott volna, az ő földig érő bundájában topogó mezítlábas Picula kibökte:

— Nem találjuk a Hercegnőt.

Sejk fia mérgesen nézett a kotnyeleskedőre.

— ... és azt hittük, hogy mivel itt világosság van, itt találjuk.

Benő a párnája alá nyúlt, és előhúzta fényképező szerszámait. Kényelmesen irányzékába fogta a bundás gyerkőcöt, s rásütötte a flöst.

Pizzamája zsebéből noteszt húzott elő, lecsavarta töltőtolla kupakját, s jegyezni kezdett: Aludtam. Eb. pill. zörögtek.

— Ja igen, hogy is hívják magát? — kérdezte az aprótermetű modelljétől.

— Piculának.

A kedv. kisfiút gim. padból kinek az arc. látsz. hogy az Él. — ből még nem sokat tap. Piculának hívj.

— A parancsnokot hogy hívják? — kérdezte lázasan tovább jegyezve Benő.

Sejk fia a fejéhez kapott.

— Az ám, Csukának kellene szólni.

A filmplakát mellett szakszerűen hármat koppantott a falon.

— Mikor látták az eltűntet utoljára? — szegezte Benő a kérdést az illetékesebbnek látszó Sejk fiához.

Csuka egyetlen felesleges mozdulatot sem vételezve villámgyorsan felöltözött. Az ablaküveg tükrében megigazította sapkája élet. Mikor a folyosóra lépett, Sylvetta ajtója mögül Eliz feje bukkant elő.

— Történt valami?

— Tessék nyugodtan aludni — mondta Csuka, és belépett a vendégszobába.

Egyenesen Benő noteszébe ütközött.

— Mondja csak, ifjú barátom. Eddig semmi különöset nem vettek észre rajta?

— Kin? Mit? Mikor? — kérdezett vissza Csuka.

— A Hercegnő nincs ágyában — jelentette Sejk fia.

Csuka hallgatott egy darabig, aztán nyugodtan beszélni kezdett.

— Véleményem szerint fennforog egy lehetőség...

A falon át Sylvetta hangja csendült bele a magyarázatba.

— Segíthetek?

Benő a falhoz lépett fontoskodva.

— Legyen szíves, fáradjon át.

A parancsnok Sejk fiához fordult.

— Ne csináljatok itt pánikot — korholta halkán, majd ráförmedt Piculára: — Coki az ágyba!

Helyet foglalt az asztalnál Fűzzel szemben.

— Gyerekség, biztos verset olvas holdvilágnál.

Fűz fejét rázta.

Zsebébe nyúlt, s a parancsnok előtt egymáshoz illesztette a széttépett levél darabkáit.

Csuka félhangosan betűzte.

„Lehet hogy nem megyek haza anyu... Neked mindegy így is aggódsz, úgy is aggódsz... Úgy érzem nem véletlenül van velem ennyi baj... Tudtam, hogy jobban megértetek, mint mutatjátok. Képzeld el, hogy élek...

Csuka felugrott.

— Picula, Sejk! Hozzátok a fáklyákat.

12

Sylvetta megzörgette a doktor ablakát.

— Alszik?

Doktor a kezében szorongatott felbontatlan táviratot bedugta a hatalmas cseréphemutartó alá.

— B...b...bejön? — dadogta. S ügyetlenkedve csikorgatta az ablak kilincsét.

Azért nem tudta kinyitni, mert nem volt becsukva.

— Készítse, kérem, a táskáját.

— Történt valami? — dugta ki fejét végül az orvos.

— Még nem, de egy fiú... — suttogta közelebb hajolva a lány... s nem a minden pillanatban bekövetkező szerencsétlenségtől féhéredtek el, hanem attól, hogy olyan közel kerültek egymáshoz, hogy már csak egy táviratpapírnai távolság választotta el egymástól őket.

Sylvetta visszarebbent. Puha árnya csakhamar beleveszett a barakkok éles körvonalába.

Sejk fia és Picula égő fáklyákkal rohantak be a barakkba. Az őrszem egyenesen Giliszta ágyához tartott.

— Giliszta!

Giliszta nem mozdult.

Sejk fia lekapta az alvó fiú sapkáját, s nagy megrökönyödésére a fej helyett két láb meredezett elé. Giliszta, aki a kontracselektől tartott, így védekezett társai bosszújától. Sejk fia nem sokat teketóriázott, lerántotta a takarót, s a vacogó fiú kezébe nyomta a fáklyát.

— Gyerünk, a Hercegnő eltűnt! — ripakodott rá, aztán Tarzán ágyához lépett, és rázni kezdte:

— Hej, Tarzán, oppá fel!

Amaz a szemét se nyitotta ki.

— Évi szabadságon vagyok.

Ezalatt Giliszta az égő fáklyával kínlódott. Nem tudta letenni. Nyaktörő mozdulatokkal, fél kézzel öltözködött.

Sejk fia sajnálta, hogy annyi ideje sincs, hogy a páratlan produkción elvigyorodjon.

Picula az ágy alatt ládájában matatott.

A parancsnoki barakk előtt már útra készen állt az expedíció. Sejk meggyújtotta a pizsamás Benő fáklyáját.

— Mit akar ezzel? — mutatott a flöszre.

— Képeket akarok, nemcsak mesét.

Fűz fáklyája fellobbanó fényében vette észre, hogy a fapapucs a lábán maradt. Egyébként fel volt öltözve teljesen, azaz még le sem vetkőzött. Eliz messzire eltartotta a lángot polivinil köpenyétől, melyet sebtében kapott rá hálóingére.

A barakk felől Picula szökdécselt.

— A vízhez menjünk — indította a habozókat.

A töprengők a parancsnokra néztek.

— Véleményem szerint a víznél megtalálhatjuk — mondta homlok-ráncolva Csuka.

Megindultak.

13

Bifla fel sem nézett a *Háború és békéből*, szó nélkül szorongatta Giliszta fáklyáját, míg az a bakancsát kötözte, csak mikor Giliszta és Tarzán a barakk túlsó sarkán beérte az expedíciót, morogta halkan.

— Szívesen.

A menetelők lekanyarodtak a meredek parton. Elöl Csuka és Benő lépkedett, s leghátul jól lemaradva a társaságtól Tarzán botorkált félálomban magasra tartva a fáklyát, melyet meg se gyújtott.

Eliz minden harmadik lépésnél felsóhajtott.

— Szegény kisfiú!

— Fogd be a szád — fordult vissza türelmét veszítve Benő.

Eliz úgy érezte volna, hogy menten elsüllyed szégyenében, ha valóban süllyedni nem kezd: a megiramodó kövek kiszaladtak lábai alól. Kényszerleülést végzett, s a fáklya lángja kinyalt egy tenyérszövet köpenye vállából.

Benő hátra se nézett.

Sylvetta lehajtott fejjel lépkedett.

„Nem hittem volna” — gondolta —, „nem hittem volna, gyógyterápiának szántam, azért egyeztem bele a tréfába, de a dózis...”

— De mondja csak — fogta meg Benő a parancsnok karját —, mért csúfolták azt a fiút Meziátlás Hercegnőnek?

— Minden cipőnél nagyobb volt a lába — magyarázta Csuka.

— És mióta vannak maguk itt?

— Egy hónapja.

Kis idő múlva Benő újra Csuka után loholt.

— De azért engem mégis érdekelne, miért nem lehetett a gyerekek annyi idő alatt megfelelő cipőt igényelni.

— Nem olyan könnyű az, kérem, negyvenhatos cipőt felhajtani — védekezett a parancsnok. — Megmutathatom az átiratokat. Már ha-

zról is kértünk. Lehet, hogy meg is érkezett. De messze van ám ide az utolsó posta, s az illetékes postás csak akkor méltóztatik útra kelni szamarával, ha legalább tíz csomag összefut.

Csuka megállt. A fához támaszkodott háttal, és megszorította a homlokát. Sylvetta beérte.

— Fáj, adjak egy pirulát?

Csuka nemet intett. A világon bárkitől elfogadott volna fájdalomcsillapítót, de Sylvetta előtt nem mutatkozhatott se nyomorult keszgeknek, se ravasz siklónak, mint azok a kis pimaszok, akik annyit kötöztetik magukat a két selyem tenyérrrel...

Benő Sylvetta után loholt.

— Adhatna nekem egyet — nyújtotta a nyelvét.

Sylvetta rá se hederített.

Benő nem hagyta magát lerázni.

— És mondja, kedves — duruzsolta bizalmasan —, miféle líra ez: „A Hercegnő fész, ott, ahol a vöröske-reszt.” Maga olykor-olykor úgy látszik, szívterápiát is alkalmaz.

Eliz a fülére szorította kezét.

— Benő, hagyd abba!

Benő megállt, és megragadta a mellette elsiető Fűz karját.

— Te mit hallgatsz? Se nem kérdezel, se nem jegyzel. Ember, te hagyod, hogy elsodorjanak az esemény... — itt elharapta a szót, s a nyelvét is majdnem, mert az alvajáró Tarzán hátulról beleütközött, majd káromkodva lebukdácsolt a partoldalon.

Gilisza leült röhögni.

Picula mögé somfordált.

— Gilisza — súgta —, én már sejtem, hol lehet a Hercegnő.

— Hol? — fülelt amaz mohón.

Picula a keskeny függőhid felé mutatott, a folyóág túlsó partjára.

— Ott szokott a szigeten verseket mondani a bokroknak.

Gilisza Picula kezébe nyomta fáklyáját. Megiramodott. Benő a csörtetésre hátranézett.

— Hova, hova?

Picula ünnepélyesen felegyenesedett. Két fáklyával mint egy haditengerész jeleket hadonászott.

— Útbaigazítottam.

Hatalmas csobbanás állította meg a fáklyásmenetet. Egymásra néztek.

Picula megköszöri a torkát, és vigyorogva magyarázkodott.

— Izé... elfelejtettem neki elárulni... illetve felhívni figyelmét ama jelentéktelen apróságra, hogy hidacsánk fapadlóját ismeretlen tettesek (mármint én) a túlsó part felől felszedték.

Csuka megköszöri a torkát. Sejk fia mosolygott a bajusza alatt.

Eliz összecsapta kezét.

— Szent isten! Belefulladás a gyerek.

— Hát ha hasra fekszik, esetleg — jelentette ki tudós képpel Sejk fia.

A parton már meg is jelent a didergő Gilisza. Mint a bundáskutya, rázta magáról a vizet. Eliz nem tudott uralkodni magán: tüsszentett.

Benő ott termett, és gépének pergőtüzét ráirányította a csuromvizes fiúra. Aztán elégedetten csettintett.

— No, ez sikerült!

Tarzán ezalatt bóbiskolva lekanyarodott a folyóparthoz. Csak akkor tért magához, mikor már nagy papírbakancsait előntötte a víz.

Nem messze tőle valami sötét tárgy úszott a folyón.

14

Dr. Mindenttudományosan kihúzta a cserép hamutartó alól a táviratot. Bosszankodva nézte, majd visszacsúsztatta a helyére.

— Még nem bontom fel, vagy egyáltalán fel se bontom, csak odavetem a többihez. Érkeznek itt egymás után... Mintha államfő lennék, és most ünnepelném függetlenségem évfordulóját.

Sóhajtott.

A papagájhoz fordult.

— Magának, ször Benjamin, mi a véleménye?

A papagáj kacintott.

Az orvos elővette az elsősegély-szekrényből a vörös, kék, sárga vignettségű halálfejes üvegeket, egy nagy porcelán tégelybe lötytyintett mind-egyik üvegből, aztán a kalitka tetejéről egy stanicliból kivett két szem kockacukrot, s behajította az italba: nagy pezsgés támadt a tégelyben. A cukor elgőzölt. Egyetlen kortyintással kiitta. Megtántorodott. A székhez botorkált, leült. Énekelni kezdett.

„sárga papucs az ágy alatt
jaj de régen nem láttalak
jere be, jere be, de jere be”

Nem tudta kiénekelni azt, hogy Hadd kacsintsak a két szemedbe, mert ahogy a szemét kacsintásra csukta, még úgy is tisztán látta a távirat négyszögét. Felkelt. Zsebre vágta, és ismét a papagájhoz fordult.

— Ön, ször, aki a tudományát annyira beszajkózta, mit pakolna táskájába, ha egy legényke... csak úgy egyszerűen... eltűnik? Hm? Csontfűrész? Ugyan, kérem! No lássuk csak, mi van éppen benne!

Felcsattintotta táskája zárát, csak egy szívhallgató és egy kloroformos üveg árvaskodott a táska fenekén.

Kivitte, megrázta az üveget, gyönyörködött a gyöngybuborékokban, s miután felhajította, megszagolta.

Az üveggel megfenyegette a papagájt.

— Nem szégyelli magát, ször! Papagáj az, aki nem beszél? Most itt állok egyetlen szívhallgatóval tanácstalanul. Kötszer, az mindenesetre kell.

Zsebébe gyömöszölt egy csomag kötszert. Keze megakadt a táviratban.

Az asztalra tette. A papagájra nézett.

— Meghallgassuk, mi van benne?

A sztetoszkópot ráhelyezte a fülére, s hallgatóját a táviratra szorította.

— Krónikus eset — hümmögte, és a szívhallgatót is zsebre vágta.

Felbortotta a táviratot, és öngyújtólángot tartott az egyik sarka alá.

Égett a cím, égett a feladás órája, perce, napja, égett a felvevő pos-

tás névjele, s elégett az az egyetlen sor is: „Mért nem írsz, jövök. Erikád”.

Fortélyosan rejtett pálinkás üvegek után kutatott, de csak egy üres konyakosflaskóra akadt a vaságy alatt. Vízet eresztett bele a csapból. Mohón ivott.

— Hűvös, üdítő tiszta forrás... mint Sylvetta.

Csobogni hagyta a hegy vizét. Alátartotta csuklóját.

— Sylvetta — nyögte.

— Sylvetta — mondta a papagáj is.

Tarzán elordította magát.

— Hercegnő!

Az úszó test felől semmi nesz sem érkezett.

— Emberek, ott viszi a víz!

A fáklyák a folyó partjára sereglettek.

— Hercegnő! Hercegnő! — kiáltozták összevissza.

— Gyere ki, te őrütl! — kiabált Giliszta.

— Hó! Hé! Haló! — trombitálta Benő.

— Rosszul vagyok — sápadozott Eliz.

Sejk oldalba bökte Gilisztát.

— Ugorj a hölgyhöz, mert elájul.

— Mozduljon már valaki — kiáltozott kétségbeesetten Picula. — Hercegnő, várj! Várj! Várj! Tarts ki egy kicsit, mindjárt jövök!

Csuka visszarántotta Piculát. Megindult, s belegyalogolt a folyóba. Majd úszni kezdett, s beérte az úszó sötét árnyat. Rövid idő múlva hang nélkül visszafordult.

A fáklyafényben megkövült arcok meredtek rá. Csuka a partra lépett.

— Fatónk.

— Misike, megijesztettél — kapott a homlokához Sylvetta.

Neve hallatára a Hercegnőnek, ki nem messze tőlük hasalt a parton tükörképét bámulva a vízen, egy könnyesebb szivárgott ki szeméből. Végiggördült arcán. Vízbe cseppent.

Az arcmás szerte gyűrűzött.

Benő hátrabillentette gépét, s dühösen megindult a tábor felé.

— Hova még? — kérdezte ijedten Eliz.

— Nem hagyom, hogy az orromnál fogva vezessen egy kölyök! Tudod jól, hogy nem szeretem, ha dramatizáljátok a dolgokat. Biztosan elszundított a klozeton.

— Benő, te mindenkit magad után ítélsz meg.

— Jól van, lelkem Eliz, te csak mászkáld át az éjszakát. De jegyezd meg, mit mondok. Ez egy amolyan anyámasszony katonája. Ha nem volna gyáva, akkor most nem tuskó úszik ott a vízen.

A Hercegnő felegyenesedett: jókora követ emelt magasan feje fölé, és odacsapta, ahol az imént tükörképe rezgett.

A loccsanásra csend támadt.

— Ott van — kiáltotta Picula.

A fáklyások szemükkel követték Picula ujjá irányát. A Hercegnő akkorra már nagy ugrásokkal vészett bele a part sötét bokraiba.

— Állj meg, Hercegnő! — kiáltotta Picula.

A fáklásmenet az erőltetett gyaloglásban elnyúlt, mint egy fényes hátú kígyó. A Hercegnő hol eltűnt, hol előbukkant a hepehupás cserjésben. Giliszta tölcserűt formált tenyeréből, és belekiabálta:

— Hercegnő, ne fuss, a rakiról nem szóltam.

— Miféle raki? — ütközött meg Csuka. — Hát ivott?

— Az úgy volt — kezdte szemforgatva Giliszta —, én mondtam neki, hogy... baj lehet belőle... én nem tehetek róla...

— Te nem tehetsz róla? Mindenki tudja, hogy pálinkát tartasz a kofferban — pirított rá Picula.

— Pálinkát? — hördült fel Csuka.

— Emlék nagybátyámtól — dadogta most már csakugyan belezavarodva a mentegetődzésbe Giliszta. — Most se kínáltam volna meg, vagyis hogy meg se kínáltam, a szagáról felfedezte, és jött kunyerálni... Én meg hát, olyan szomorúnak látszott, megesett rajta a szívem.

— Arra következtetek mindebből — mondta Csuka hidegen —, hogy te is idő előtt hazaérsz.

A Hercegnő újra hangtávolságba került.

— Állj meg már — siránkozott Picula. — Leszakad a lábam.

A parancsnok előrelépett.

— Gyere most szépen vissza a táborba — kiabálta. — Nem tartunk itt, ha nem akarsz itt maradni, és haza se küldünk, ha nem akarsz hazamenni.

A Hercegnő megnyújtotta lépteit.

15

Eliz, ahogy a többiek továbbmentek, lesétált a vízhez. Valami vonzotta, valami visszahúzta. Mikor megállt, a víz már bokájáig ért.

„Meghalok, vagy legalább megfázom, és lassan távozok el az élők közül sállal a nyakamon, hintaszékben. Benő gondoskodik majd, hogy legyen friss virág mindennap a vázában.”

Eltűszentette magát.

— Fenét gondoskodik — fortyant keserűen.

Kilábalt a vízből, és a többiek után futott.

Amikor beérte a többieket, a Hercegnőt látta egy dombtetőn és Csukát, ki a domb lábánál hadonászott.

— Hercegnő, a cipő holnapra meglesz, még ha saját kezemmel szusterolom, akkor is meglesz.

Az üldözött összeszorította a száját. Nem uralkodott már a két ember felett, akik közül az egyik hallgatott a szókra, a másik lépkedett tovább.

„Ha kő lennék, már régen megfulladtam volna” — gondolta, s szinte irigyelte a szikladarabot, melyet az előbb a folyóba csapott.

Eliz előrefurakodott.

— Ugyan, kisfiú, fogadjon már szót. Maga olyan jópofa! Magán olyan jókat mulatnak a többiek!

Benő Eliz elé került, szembefordult vele, és megsimogatta haját.

— A mi gazdasági életünkben már sokkal nélkülözhetetlenebb eszközöket is zároltak, mint a te szád: Tízezerig kellene számolnod, mielőtt egy szót szólnál.

A Hercegnő ezalatt egérutat nyert, és kapaszkodni kezdett a magas töltésre. Tudta, ha átjut rajta és beveti magát a rengetegbe, ember többet meg nem találja. Akkor aztán békén hagyják, békén...

Az alagútból vonatfütty harsant.

A fiú megtorpant.

„Talán messzebb érnék, ha át se jutnák a síneken” — szötte tovább —, „most már nem félek úgy, az a kő fel se jajdult, mikor öngyilkos lett... Nem lehet rossz most annak a kőnek! Kő leszek: hideg és mozdulatlan.

Állt, és mozdulatlanul nézte a holdfényben csillogó síneket.

Nézte az alagút szájából kibukkanó szerelvényt. KŐ — KŐ — KŐ — huhogta —, KŐ — dübörögte már közléről.

A töltés oldalában a fáklyások kővé meredtek.

Picula lekuporodott, és behunyta a szemét.

Gilisza visszafordult. Eszeveszetten futni kezdett a tábor felé.

Benő idegesen lökte félre a kezéhez ütődő fényképezőgépet.

Fűz úgy érezte, hogy a vonat előbb ér a fiúhoz, mint a mondat az ő torkára, de azért nyitotta száját.

A vonat elrobogott.

Kerekei a távolból egyre halkabban kattogtak: GYÁ-VA! GYÁ-VA!
GYÁ-VA!

A Hercegnő megfordult. Élesen mondta.

— Tehát: Éljenek a gyávák!

Csuka már egészen közel ért hozzá. Elkapta. Megrázta a vállát.

— Éljenek az élők! Mi nem a Tejutat építjük!

Tarzán most már egészen magához tért.

— Ide bagózz, te nagyszemű veréb! Curukoljon rám vissza a vonat, ha nem adom neked bakancsaimat, csak érzünk vissza a táborba.

A Hercegnő a fiú lábán ronggyá ázott papír maskarát bámulta.

— Az igazit persze — tapsikolta vállon Tarzán. — Az csak elég nagy!

— Abból sem lesz semmi! — szólalt meg a háta mögül Picula.

— Ki mondja ezt? — fenyegetőzött Tarzán.

— Én — válaszolt nyugodtan Picula, s ledobta magáról Sejk fia bundáját. Nadrágszijához erősítve, mint két ikercsillag, Tarzán ezüstözött bakancsai fityegtek.

— Egy kicsit átdolgoztam őket — mondta pirulva Picula.

Csuka ráförmedt.

— Te kis örült, már megint lopsz! Visszamenesztelek a javítóba.

Picula lehajtotta fejét.

Csuka arcáról lesimult a harag. A kisfiúhoz lépett, felvette a földről s gyengéden rákanyarintotta a bakterbundát.

— Gyerünk!

— Én nem megyek — mondta rekedten a Hercegnő.

Sylvetta „ráparancsolt”.

— Azonnal bújj bele azokba a bakancsokba, különben csakugyan az ágyam fölé kerülsz a g r a f i k o n -ra.
Egyszerre mosolyodtak el.

16

„Na” — gondolta Fűz, miközben az első himbálódzó villanykörte fénykarikája alá értek —, „oda futottunk, visszajövet vánszorogtunk, s mégis oda az út pokolmessze volt, vissza meg rövid és egyenes. Hja, ha az embernek szárnyai vannak...”

Egymás után aludtak ki a fáklyák, szétváltak a léptek, a táborudvarban újra a tücsök lett a lehangosabb.

A barakk előtt Tarzán lehuppantotta nyakából Piculát.

— Végállomás, utolsó posta.

Bifla fel se emelte fejét a könyvből.

Natasa megrebbent. Félig hunyt szemeiben visszfénylettek a barakk sötétjében kioltódó ezüstcipők.

Lement a hold — gondolhatta, mert újra becsukta a szemét.